

ANNA ERISHKIGAL

Cel mai bun
Novella de 2014

Un ÎNGER
GOTIC
de CRĂCIUN

Ediția română - Romanian Edition

UN ÎNGER GOTIC DE CRĂCIUN

(O poveste din Copiii celor Căzuți)

de Anna Erishkigal

•

Ediția Română

•

Tradus de Alina Cristea

Prezentare

**Câștigător al eFestivalului “Words Best of Independent eBook Awards”-
Cea mai bună povestire a anului 2014**

Rămășițele vechilor suferințe nu sunt niciodată lăsate în urmă...

Părăsită de prietenul ei în Ajunul Crăciunului, Cassie Baruch crede că poate pune capăt suferinței sale izbindu-se cu mașina de un copac bătrân. Dar atunci când un înger superb, cu aripi întunecate, apare și îi spune “asta nu e vreo afurisită de poveste de dragoste paranormală, copilo”, își dă seama că moartea nu îi rezolvă problemele. Poate Jeremiel să o ajute să scape de rămășițele problemelor din trecut și să își regăsească liniștea?

Această reinterpretare modernă a mitului îngerilor păzitori îmbină “O colindă de Crăciun” și “O viață minunată”, într-o încercare de a le oferi oamenilor speranța că își pot stăpâni și depăși trecutul.

„Foarte puține cărți mă înduioșează până la lacrimi, dar aceasta a reușit într-o manieră glorioasă. Mesajul ei este redat cu umor și grație. Minunat!” – recenzia cititorului

„M-a făcut să îmi pese. Și m-a făcut să plâng. Sunt foarte, foarte recunoscătoare pentru final.”- recenzia cititorului

„O carte care m-a înduioșat ca nicio alta.”- recenzia cititorului

„Încă o dată, Anna transformă cuvintele în aur. Întorsătura gotică a acestei Colinde de Crăciun moderne este spectaculoasă...”- recenzia cititorului

„Dacă aş putea, aş acorda acestei poveşti un număr infinit de stele! Această carte mi-a provocat fiori.”-recenzia cititorului

Cuprins

[Prezentare](#)

[Cuprins](#)

[Dedicație](#)

[Capitolul Unu](#)

[Capitolul Doi](#)

[Capitolul Trei](#)

[Capitolul Patru](#)

[Capitolul Cinci](#)

[Capitolul Șase](#)

[Capitolul Șapte](#)

[Capitolul Opt](#)

[Capitolul Nouă](#)

[Capitolul Zece](#)

[Capitolul Unsprezece](#)

[Capitolul Doisprezece](#)

[Capitolul Treisprezece](#)

[Adevăratul Arhanghel Jeremiel](#)

[Buletin informativ](#)

[Un moment din timpul tău, te rog...](#)

[FRAGMENT: Sabia Zeilor](#)

[FRAGMENT: Ceasornicarul \(O Nuvelă\)](#)

[Despre Autor](#)

[Alte cărți de Anna Erishkigal](#)

[Copyright](#)

[Note de subsol](#)

Dedicație

Dedic această carte tuturor celor care au avut vreodată o zi cu adevărat proastă.
Totul va fi bine. Serios. Chiar va fi. Curaj!

Capitolul Unu

-Mamă, am un client aici! Trebuie să plec!

Cassandra Baruch își înfipse degetul în urechea cealaltă pentru a o auzi pe mama ei plângându-se în ciuda semnalului prost al telefonului.

-Dar e Ajunul Crăciunului! spunea mama sa în micul difuzor. Ar trebui să stai cu familia ta, nu cu un băiat care te tratează cum mă trata pe mine tatăl tău.

Cassie își luă iPhone-ul de la ureche și îl privi dezgustată. Nici măcar nu era ora cinei încă și se părea că mama ei se agățase de sticla de Jack Daniels. Coada de oameni care așteptau pentru a comanda cafea era acum lungă de nouă persoane. Fiecare dintre ele o privea cu răutate, căci stătea la taclale la telefon în loc să preia comenzile.

-Mamă! Mamă! Ascultă-mă! zise Cassie făcând gesturi desperate către Ezra, colegul ei din această cafenea teribilă. Serios. O să îmi pierd slujba dacă mă mai suni o dată când sunt pe tură.

-Alegi acel băiat în locul propriei tale mame? mormăi femeia. După toate sacrificiile pe care le-am făcut de când ne-a abandonat tatăl tău?

Vocea mamei se târăgână mai departe, urmărind același tipar al vinovăției, doar că de această dată era amplificat de faptul că primise un telefon de la tatăl ei.

Cassie acoperi receptorul cu o mână și încercă să privească în ochi următorul client, un bărbat înalt cu o față răutăcioasă, care purta un costum larg, gri și o cravată roșie. Acesta nu o privi înapoi, ci continuă să se holbeze la ceas și să își miște degetele în același ritm ca secundarul.

-Sunt chiar aici, domnule.

-Aștept la coadă de 11 minute, răspunse el fără a privi către Cassie. Și pe durata tuturor celor 11 minute, dumneata ai stat de vorbă la telefon.

-Îmi pare rău, domnule, se scuză fata, acoperindu-și telefonul cu șorțul verde de barmaniță pentru ca bărbatul să nu o poată auzi pe mama sa enervându-se în modul ei tipic. E un fel de urgență de familie.

-Are cumva cineva nevoie ca tu să suni o ambulanță?

Clientul se aplecă în față, împungând-o cu degetul în obraz.

-N-nu, domnule, răspunse Cassie, privind îndelung către propriile cizme. E vorba doar... de tatăl meu.

-Ce ai făcut mai exact, tânără domnișoară, de ți-ai dezamăgit mama în asemenea hal?

Domnul în costum făcu un gest către telefonul ei, din care răzbătea vocea ascutită a mamei în ciuda barierei de haine. Cassie privi neajutorată către colegul sa, Ezra. Înalt de un metru nouăzeci și având o construcție care făcea paste de spaghetti să pară grase, Ezra pregătea cu pricepere un latte de soya cu o mână și, în același timp, turna cu cealaltă laptele pentru un cu totul alt client. Acesta îi zâmbi cu empatie, dar, având ambele mâini ocupate, era evident că nu o putea ajuta.

Telefonul scoase un sunet înfundat și trecu pe difuzor, căci fata apăsase butonul împingând ecranul în stratul de grăsime care se iveau de sub marginea pantalonilor skinny cu talie joasă, de la „Lip Service”.

-După toate lucrurile la care am renunțat pentru tine, așa mă răsplătești? strigă mama sa. Într-o bună zi o să vii acasă și o să mă găsești moartă din cauza inimii mele frânte!

Cassie se încruntă, întrebându-se dacă să arunce iPhone-ul în blenderul pentru smoothie sau să îi facă pe plac mamei ei în speranța că astfel va opri o altă beție. Strigătele femeii deveniră atât de puternice încât toți cei nouă oameni de la coadă începură să se uite unul la altul, rușinați pentru că erau forțați să asculte aceasta conversație privată. Bărbatul de la capătul cozii își ridică mâinile în aer și plecă.

-Cred că vreau să vorbesc cu managerul tău, zise domnul în costum, privind către ceasul său. Tocmai s-au făcut douăsprezece minute și treizeci de secunde.

Cassie își așază din nou telefonul la ureche.

-Mamă! izbucni ea. Nu pot vorbi despre asta acum! Ne vedem mâine după-amiază.

Închise telefonul și privi ecranul suficient încât să îl poată da pe mut. În același timp, se asigură că nu avea niciun mesaj necitit. Și nu avea. Mauricio încă nu îi

răspunsese la apel. Cassie își vârî iPhone-ul în buzunar și adoptă un rânjete fals, cel mai apropiat posibil de un zâmbet; ochii ei de un gri rece erau accentuați de eyeliner-ul negru și gros pe care îl folosea pentru a-și oferi acel aspect popular, asemănător celui al personajelor cu ochi mari din anime-uri.

Chiar înainte de a-și fi luat tălpășița în vacanță, managerul avusese o „discuție” cu ea privitoare la atitudinea pe care trebuia să o aibă pentru a-și păstra slujba. Cizmele ca de armată, înalte până la coapse și cu platformă mai înaltă de doi centimetri nu mai erau permise. Nici blugii rupți, cu cranii desenate pe ei.

Nu veni la muncă îmbrăcată în negru din cap până în picioare. Nu purta inele sau prea multe bijuterii. Nu e voie cu mai mult de doi cercei într-o ureche și cu siguranță nici cu piercinguri care îți ies din nas- cu excepția unuia mic. Acoperă tatuajele. Părul negru ca tăciunea e în regulă, dar trebuie prins cu grijă într-o coadă de cal și nu ai voie sub nicio formă să îl vopsești în culori ca albastru neon sau fucsia. Tricouri simple, fără simboluri ale trupei „Goth rock” pe față, ca Alien Sex Fiend. Iisuse! Toate astea pentru o slujbă care nu oferea decât salariul minim pe economie?

-Îmi pare foarte rău, domnule, zise Cassie, prefăcându-se drăguță față de domnul în costum. Ce ați dori să comandați?

„Fi-ți-ar!” își adăugă în gând.

-Am cerut să vorbesc cu managerul tău, răspunse acesta lovindu-și ceasul cu degetele. Nu voi pleca până nu fac asta. Am așteptat treisprezece minute și opt secunde.

-Managerul meu nu e aici astăzi, răspunse Cassie. Ne confruntăm cu o lipsă de personal deoarece unii dintre angajați au plecat de Crăciun.

Mai exact, managerul ne-a abandonat săptămâna asta și doi oameni și-au dat demisia azi-dimineață. Nenorociți...

-Când eu aveam vârsta ta, zise bărbatul agitându-și degetul în fața ei, ne mândream cu faptul că niciunul dintre clienții noștri nu aștepta mai mult de trei minute din momentul în care intra pe ușă până în momentul în care își primea ceașca de cafea. Trei minute! Nu treisprezece! Și cu siguranță nu aveam voie să vorbim la telefon!

Cassie își stăpâni tentația de a-l întreba pe domnul în costum dacă nu cumva pe vremea lui era obligat și să urce trei mile înfruntând furtuna pentru a ajunge la serviciu. În schimb, privi către doamna care aștepta nerăbdătoare în spatele lui.

-Cu ce vă pot ajuta, doamnă?

Bărbatul înșfăcă un biscuit de pe teighea și îl agită în fața ei de parcă ar fi fost bastonul unui polițist.

-Nu am terminat cu tine, domnișoară!

-Ba da, ați terminat, răspunse Cassie dându-și ochii verzi și reci peste cap.

Privi chiar prin el, direct către femeia care urma la rând- o doamnă de vreo 40 de ani care era clientă fidelă, deși Cassie nu reușise să îi rețină numele.

-Următorul?

Femeia deschise gura ca pentru a spune ceva, dar apoi o închise repede la loc. Era nerăbdătoare să își primească și ea cafeaua, dar nu suficient de nerăbdătoare încât să treacă peste bărbatul în costum care era pe cale să facă o scenă. Ezra își termină comanda dublă și așeză băuturile în mâinile clienților care așteptau. Apoi, se așeză în spatele lui Cassie.

-Permiteți-mi să vă ajute, domnule, spuse el către bărbat, arborând cel mai tocilăresc zâmbet posibil.

-Nu am terminat! rosti el cu chipul schimonosit de furie.

Ezra își îndepărtă bretonul din ochi.

-Ce spuneți dacă vă oferim o cafea din partea casei? Un espresso cu orice aromă doriți?

-Fata asta este nepoliticoasă! răspunse bărbatul arătând către Cassie.

-Da, este, rosti Ezra, exprimându-și acordul.

-Vreau să fie concediată!

Ezra își ridică mâinile.

-Nu pot să mă opun dumneavoastră, domnule. Aveți dreptate. Cassie nu are o zi tocmai bună, așa că încerc să îmi cer scuze în numele ei oferindu-vă o cafea din partea casei. E tot ce pot face.

Cassie continua să se concentreze asupra femeii din spatele bărbatului în costum, care arunca priviri piezișe către ușă, de parcă ar fi fost gata în orice clipă să fugă din acel loc.

-O cafea neagră, aromă de ciocolată cu cremă de alune, două pliculețe de îndulcitor și lapte degresat, corect? turui Cassie, reluând comanda obișnuită a doamnei.

Aceasta căscă ochii în semn de uimire.

-D-da, răspunse. Cum ai...?

-Dacă nu mă sună mama să îmi spună că tatăl meu tocmai a fost internat în spital, suferind de insuficiență renală în stadiu terminal, și că s-ar putea să nu mai apuce Anul Nou, rosti Cassie suficient de tare încât să audă toți oamenii de la coadă, sunt o barmaniță destul de pricepută. Doriți și biscuitul cu migdale, ca de obicei?

Bărbatul în costum încetă să mai vorbească. Ezra îi zâmbi cu superioritate.

Cassie se ocupă rapid comanda femeii, iar apoi continuă să servească ceilalți șapte clienți care așteptau, alături de alți trei care tocmai intrau. Odată ce coada se termină- cel puțin pentru moment- își verifică telefonul pentru a se vedea dacă Mauricio îi lăsase vreun mesaj. Nimic. Înșfăcă o cârpă și începu să curețe teigheaua cu furie. Ca de fiecare dată când erau foarte ocupați, blatul teighelei arăta de parcă cerul se deschisese deasupra ei și boabele de cafea se revărsaseră pretutindeni, asemenea unor lăcuste mici și negre.

Ezra își sprijini trupul înalt și zvelt de masa de alături. Cassie pretindea că nu observa modul în care acesta îi analiza mâinile, de parcă tot ceea ce făcea era extraordinar. Tânărul își îndepărtă din nou bretonul lung din ochi, astfel încât fata să îi poată vedea fața, și îi zâmbi stângaci. Ar fi fost perfect dacă nu ar fi avut un coș de mărimea statului Texas chiar pe bărbie.

-Mulțumesc, murmură Cassie.

Se chinuia să lustruiască tejgheaua lucrată dintr-un fals granit negru, aruncând din când în când câte o privire către iPhone-ul așezat pe masa de lângă ea. Voia să se asigure că nu rata soneria în momentul în care Mauricio ar fi sunat-o înapoi.

-Cu plăcere, răspunse Ezra.

Își învârtea gânditor prosopul. Verdele închis îi accentua lungimea degetelor- „degete de pianist”, obișnuia să îi spună managerul. Avea genul acela de mâini care nu puteau să execute decât activități pline de sensibilitate, precum cântatul la chitară sau încercările necontite de a replica elementele grafice din Skyrim.

Cassie continua să frece tejgheaua care era deja imaculată.

-Dacă mai lustruiești mult, zise Ezra, o să treci prin mașa și o să ajungi cu cârpa până la podea.

Fata se răsuci în loc.

-Ce vrei să spun?

-,„Mersi că mi-ai salvat fundul, Ezra?”

Cassie se uită în jos, nefiind sigură dacă să îl privească răutăcios sau să îl îmbrățișeze. Alese a doua variantă. Ezra era puțin prea drăguț cu ea, iar ultimul lucru pe care și-l dorea era să îl încurajeze. Tânărul îi era prieten și nimic altceva.

-Mersi, murmură ea.

Ezra răsuci prosopul din nou.

-Ce se întâmplă, de fapt, cu mama ta?

Fata ridică din umeri.

-Încă sperî că Mauricio se va răzgândi?

Cum se făcea că Ezra știa întotdeauna ce să spună ca să o facă să se deschidă în fața lui, și nu să îl privească răutăcios, așa cum proceda cu toți ceilalți? Totuși,

nu avea de gând să cedeze de această dată. Ridică din nou din umeri și se întoarce cu spatele la el, sperând că acesta va înțelege că trebuie să o lase în pace.

Ezra se apucă să rearanjeze rafturile cu bunătăți, așezând batoanele de scortişoară și brișele deja învechite astfel încât să pară proaspete și apetisante pentru potențialii cumpărători. Ziua de dinaintea Crăciunului era întotdeauna foarte aglomerată; oamenii se opreau să își cumpere o cafea la întoarcerea de la cumpărături, fiind morocănoși și epuizați, sau alergau sperați să cumpere ceva de ultim moment pentru vreo petrecere la care fuseseră invitați pe neașteptate, ca și cum nu ar fi fost altceva decât un gând fugar. Un gând fugar, așa cum era ea întotdeauna.

Poate că de aceea era atât de supărată pe mama ei. Ca de obicei, singura persoană care se gândise să o invite undeva era tocmai femeia care fusese chinul vieții ei încă de când tatăl său plecase.

Cassie privi din nou către telefon. Încă nu primise niciun apel... poate că nu avea semnal bun? Verifică iPhone-ul pentru a se asigura că nu avea nicio problemă. Nu. Dispunea de patru liniițe- nu era un semnal perfect, dar suficient de bun încât să poată primi apeluri. Sau poate că el se afla într-un loc în care nu era semnal bun?

Fata privi către grupul pe care îl servise mai devreme, în timp ce oamenii își terminau cafelele și plecau. Ezra era ocupat făcând curățenie în mica bucătărie, în care nu era altceva decât un cuptor cu microunde și un grill Panini. În final, își înșfăcă telefonul și formă numărul de telefon fix al lui Mauricio. Ascultă până când îi auzi vocea, înregistrată de robot. Fir-ar să fie! Până și glasul lui era senzual!

Simți fluturii mici și agitați roindu-i în piept în timp ce vocea o informa că iubitul ei, cu care era într-o relație de cinci luni, avea să o sune înapoi imediat ce ajungea la bârlog. Bârlog era un cuvânt pe care îl folosea pentru a se da în spectacol și nu se referea la altceva decât la apartamentul său. Ah, cât își dorea să își permită și ea o locuință proprie, în loc să fie nevoită să stea cu mama ei și să plătească o chirie de o sută de dolari pe săptămână!

-Ăă... Mauricio, aici Cassie. Aă... știu că ai zis că ai nevoie de timp ca să te gândești, dar e deja Crăciunul și... da... Păi, o, nu mai contează...

Închise telefonul, asigurându-se pentru ultima dată că tânărul nu încercase să o sune de pe mobil în timp ce ea îl suna pe telefonul fix. Dar nu avea noroc. Își ridică privirea, întâlnind ochii căprui, marcați de suferință ai lui Ezra.

-Meriți mai mult, spuse acesta cu blândețe.

Buza lui Cassie tremura. Se lupta cu lacrimile pe care încercase să le țină la distanță în ultimele cinci zile.

-E numai vina mea! Avea nevoie de ajutor și eu nu am fost acolo, lângă el!

Ezra își așeză mâna pe umărul fetei.

-Ți-A cerut bani, zise el. Iar tu i-ai spus că nu aveai pentru că mașina mamei tale se stricase. Și-ar fi pierdut slujba dacă nu ai fi ajutat-o să o repare. Ai făcut ceea ce trebuia.

-Mama ar trebui să își repare singură mașina, răspunse Cassie.

-Da, ar trebui, rosti Ezra. Dar dacă mama ta își pierde locul de muncă, niciuna dintre voi nu va mai avea suficienți bani încât să poată plăti chiria celui apartament. Și unde veți merge atunci?

-O să mă mut cu Mauricio, zise Cassie, înălțându-și bărbia cu mândrie.

Ezra îi aruncă o privire atotștiutoare. Deja îi spusese ce credea în legătură cu acest lucru și avea destul de mult bun simț încât să nu o supere amintindu-i din nou, cu atât mai mult cu cât Mauricio îi spusese cu cinci zile în urmă că avea nevoie de timp ca să se gândească.

Cassie scoase filtrele și le pregăti pentru a prepara o nouă serie de cafele, însă nu apăsă butonul de pornire pentru că ora închiderii se apropia. De obicei, stătea la cafenea până la 10 seara, însă managerul le spusese că aveau voie să închidă mai devreme în Ajunul Crăciunului- mai precis, la ora 6. Era a treia oară în acea săptămână când fata trebuia să se ocupe de îngrozitoarea închidere și deschidere, ajungând acasă la 10:30 noaptea și revenind la cafenea la 4:30 dimineața pentru a lucra încă o tură dublă.

iPhone-ul ei țârâi. Cassie îl înșfăcă imediat, cu inima galopând de bucurie. Extazul ei fu, însă, unul de scurtă durată. Era doar mama ei, din nou. Nu

răspunse, ci lăsa apelul să fie trimis spre căsuța vocală, căci nu era dispusă să mai asculte încă o tiradă interminabilă direcționată împotriva tatălui său. Încă nu hotărâse dacă să îl viziteze la spital înainte să moară pentru a-i spune ce nemernic fusese sau să îi acorde aceeași atenție pe care el i-o acordase în toți acești ani. Adică niciuna. Se rugă în continuare pentru ca lui Mauricio să i se facă milă de ea și să îi dea voie să doarmă la el, în loc să fie nevoită să meargă acasă și să-și vadă mama izbucnind în crize necontrolate.

Privi către Ezra, care profitase de lipsa clienților pentru a-și deschide laptopul; rula o simulare a unui joc video la care lucra de când îl cunoștea Cassie: mai precis, de doi ani. Ezra era întruchiparea tocilarilor informaticieni. Înalt, slab, având breton tipic emo și un tricou prea mare, cu trupa My Chemical Romance. Nu putea înțelege de ce el avea voie să poarte un tricou cu o trupă, în timp ce pe ea managerul o certa de fiecare dată pentru ținutele ei. Practic, Ezra conducea cafeneaua, în vreme ce Cassie intra întotdeauna în belele.

De ce nu îi plăcea nimănui de ea?

Clopoțelii agățați în dreptul ușii răsunară, lovindu-se de sticla geamului în timp ce o ultimă clientă se refugia înăuntru din calea gerului. O, Dumnezeule!... Doamna Henderson. Doamna în vârstă care venea de obicei la 10 dimineață fix, imediat după ce magazinul se liniștea în urma grupurilor de oameni care veneau să cumpere sandvișuri pentru prânz. La fiecare vizită, doamna Henderson flirta cu Ezra și îi adresa lui Cassie întrebări personale, legate de facultatea la care voia să studieze și domeniul în care voia să se specializeze.

-Doamnă Henderson, o salută Cassie, zâmbindu-i în modul cel mai sincer în care putea. V-am simțit lipsa azi-dimineață. Nu vă stă în fire să vă ratați întâlnirea cu biscuiții preferați.

Buzele doamnei Henderson se arcuiră într-un zâmbet care îi scotea la iveală protezele instabile; de multe ori i se dezlipseau dinții în timp ce vorbea. Fiecare obraz al femeii purta urma perfect rotundă a pudrei roz, asemănând-o cu vechile păpuși de porțelan, iar rujul de un roșu aprins începuse deja să se afunde în ridurile dense. Ca de obicei, era îmbrăcată în haine colorate din poliester- avea un pulover vesel cu imaginea renului cu nas roșu Rudolf, care contrasta puternic cu nuanța albastră-mov a părului său. Hainele atârnavă pe ea de parcă ar fi fost cândva o femeie extrem de grasă, pe care vârsta o transformase într-o figură subțire și fragilă, cu spatele cocoșat și mâini care tremurau în timp ce își număra

banii.

-A trebuit să termin ceva acasă înainte de a veni, drăguț, răspunse doamna Henderson. Sper că nu te superi.

Să se supere?! De parcă ar fi interesat-o câtuși de puțin pe Cassie.

-Nu mai avem biscuiți cu portocale și merișoare, zise fata, arătând către tava goală pe care se aflau de obicei bunătățile obișnuite ale doamnei Henderson. Aș putea să vă tentez cu altceva în această după-amiază?

-E în regulă, draga mea, spuse doamna Henderson. Voi servi doar o cafea. Știi cum îmi place, nu-i așa?

-Da, știu.

Cassie zâmbi din nou, de această dată cu sinceritate, în timp ce nota comanda femeii cu markerul pe un mic termos. Un amestec slab pentru dimineață, două pliculețe de zahăr, lapte obișnuit, fără alte arome. Spre deosebire de ceilalți clienți, doamna Henderson prefera cafeaua tradițională. Probabil că aceasta era, de altfel, singura cafea tradițională pe care Cassie o prepara în fiecare zi.

-Cum e vremea, doamna Henderson? o întrebă Ezra din locul său de deasupra laptopului.

-Tocmai a început să ningă, răspunse aceasta. Vom avea un Crăciun alb anul ăsta. Exact cum a promis meteorologul.

-Să aveți grijă când vă întoarceți, bine? Ultimul lucru de care avem nevoie e ca dumneavoastră să cădeți și să vă fracturați șoldul, așa cum i s-a întâmplat doamnei Gonzales săptămâna trecută.

-Domnul Cantos ieșise deja pentru a curăța zăpada de pe trotuar când am coborât din bloc, spuse doamna Henderson. Se va asigura că drumul e sigur până când mă întorc. Întotdeauna o face.

Cassie nu avea nicio idee cine era domnul Cantos, și nici celelate persoane care intrau și ieșeau din viața doamnei Henderson; îngrijitorul, bărbatul care conducea mașina de gunoi, femeia care curăța holul Azilului de Bătrâni. În fiecare zi, doamna Henderson îi bârfea pentru aproximativ o oră, târăgănând cât

putea de mult băutul cafelei pentru a mai putea rămâne în magazin. Jura de fiecare dată că venea aici pentru că făceau cea mai bună cafea din Sandwich-ul de Sud [1], dar, de fapt, aceasta era singura cafenea la care putea ajunge pe jos de la Azil. Bătrâna venea în fiecare zi, fie ploaie, vânt sau soare.

-Poftiți, o servi Cassie, așezând cana pe tejghea.

Doamna Henderson se întinse către poșeta suficient de mare încât să adăpostească un rinocer, și scoase două pachete de dimensiune medie, care erau înfășurate în benzi desenate livrate duminica și înconjurate de un fir gros și roșu în loc de fundă.

-Am pregătit ceva pentru tine și Ezra.

Doamna Henderson avea o expresie entuziastă și sinceră, de parcă tocmai le înmânase o comoară. Aducea adesea cadouri de acest gen- de obicei era vorba despre vechituri adunate de la târgurile de vânzări organizate de biserică sau de la magazinul bisericii Corpus Christi, care oferea reduceri la jumătate de preț în zilele de miercuri.

-Nu trebuia să vă deranjați! zise Ezra, apucând pachetul care avea numele său mângâlit pe el și desfăcându-l nerăbdător.

În cutie se afla un fular croșetat de mână, din lână roșie cu dungi subțiri, portocalii.

-Uau! Ochi-de-șoim! [2] Cum ați știut?

-Arăți ca un băiat demn de a fi Ochi-de-șoim, răspunse doamna Henderson, părând mulțumită.

Apoi, privi către Cassie, așteptând ca și ea să își deschidă cadoul.

-Mulțumesc, murmură tânăra.

Rupse hârtia în care era învelit pachetul pentru a descoperi un fular oribil, de un roz ca de păpușă Barbie, ce avea pe deasupra și câțiva canafi enormi, albi, care atârnavă la capete. Roz. Culoarea în care mama ei încercase să o îmbrace pe tot parcursul copilăriei sale, până când Cassie avusese un acces de rebeliune și începuse să poarte doar negru, accentuat ocazional de nuanțe de violet.

-Este... ăă... mulțumesc!

Dacă doamna Henderson observase lipsa de entuziasm a fetei, avu delicatețea de a nu o arăta. Se mută la masa ei obișnuită din dreptul ferestrei, sorbând cafeaua cât de lent putea, fără să țină cont de faptul că magazinul trebuia să se închidă în zece minute.

Cassie își verifică din nou telefonul. Încă nu primise niciun apel, nici măcar un mesaj din partea lui Mauricio. O idee răzleață îi trecu prin minte. Se grăbi să își termine sarcinile dinainte de închidere, scoțând ultimele produse de patiserie din vitrină și așezându-le cu grijă într-o pungă de gunoi din plastic.

-Trebuie să le arunci la gunoi, spuse Ezra apărând de nicăieri. Elaine o să îți rupă capul dacă vine să facă inventarul și vede că nu au ajuns la coș.

-Chiar le arunc, minți Cassie.

Ezra ridică din umeri și, în liniște, o ajută să așeze în continuare prăjiturile cu lămâie, cornurile cu ciocolată, brișele din tărâțe și porumb și toate celelalte bunătați pe care clienții le refuzaseră pe parcursul zilei. Majoritatea era alcătuită din brișe cu tărâțe. De ce insista managerul să pregătească așa ceva? Nimeni nu le mânca.

Cassie aruncă o privire către laptopul lui Ezra și remarcă eroina pe care acesta tot încerca să o termine pentru jocul lui. Era îmbrăcată în haine de războinic gotic, dar era puțin prea slabă. În ciuda acestor diferențe, fata semăna cu ea.

-Drăguț, spuse Cassie.

Obrajii lui Ezra căpătară o nuanță roșiatică, vizibilă chiar și în umbra bretonului pieptănat peste ochi. Băiatul își închise brusc laptopul.

-Ora șase, anunță el. E timpul să mergem acasă!

Cassie ridică cu grijă sacoșa de gunoi plină de bunătați, sperând că niciuna dintre ele nu avea să se rostogolească și să se strice.

-Noapte bună! zise către Ezra.

-Unde mergi în seara asta?

-Acasă, minți Cassie.

Judecând după privirea lui Ezra, era clar că nu o credea absolut deloc. Prietenul ei emo o cunoștea puțin prea bine.

-Ascultă, începu el. Eu și câțiva prieteni de-ai mei, jucători, știi... ă... ne întâlnim în seara asta ca să petrecem ceva timp împreună. Nimic special. Dar sunt oameni super și mă gândeam că ai putea să te simți bine cu noi. Doar dacă... ei bine, știi tu, dacă lucrurile nu merg prea bine cu... ăă... mama ta?

Cassie ridică din umeri.

-Sigur. Doar că... ăă... mama mea e puțin învăluită de povestea asta cu tata. Cred că nu își poate da seama dacă să îl scuipe în față sau să se împace cu el, acum că e pe moarte.

-Dacă devine ciudat, insistă Ezra, iar ochii săi căpătară o nuanță frumoasă de ciocolatiu, doar sună-mă, bine?

Cassie îi zâmbi timid și se îndreptă spre ușă.

-Nu uita asta!

Ezra îi întinse fularul roz pe care fata îl lăsase în mod intenționat în coșul pentru obiecte pierdute.

-Mersi, murmură ea, aruncând o privire către doamna Henderson.

Aceasta continua să își soarbă cafeaua în liniște, lângă fereastră.

-Ați dori să vă las acasă, doamna Henderson? o întreabă Ezra. Închidem acum, dar am drum chiar pe acolo. Nu ar fi nicio problemă.

Cassie păși singură afară, înfruntând noaptea întunecată și rece.

Capitolul Doi

Fulgii mari și albi se izbeau de parbrizul mașinii ei vechi, marca Ford Taurus, în timp ce ștergătoarele șuierau încercând să îi îndepărteze și nu izbuteau decât să lase în urmă fâșii umede care reduceau considerabil vizibilitatea. Mașina aproape că derapă pe strada Farmersville. Chiar avea nevoie de ștergătoare noi, însă nu își permitea prea multe, având în vedere că locul de muncă nu asigura decât un salariu minim pe economie. O furie vagă o învălui în timp ce rememora cearta pe care o avusese în acea dimineață cu mama ei, în legătură cu surplusul de chirie pe care era nevoită să îl plătească.

-Ești mama mea! Ar trebui să mă lași să locuiesc aici pe gratis!

-Crezi că apartamentele din Cape Cod sunt ieftine, domnișoară? E tot ce pot face ca să avem un acoperiș deasupra capului.

-Dacă ai înceta să mai cheltui atât de mult pe alcool și țigări, atunci poate că nu ar trebui să îmi mai ceri mie bani când îți strici mașina.

-Ți-am zis că o să îți dau banii înapoi.

-Sigur că da. La fel cum ai făcut-o și la celelalte șase „urgente”.

Mașina din fața ei fu pe punctul de a se izbi de un fag bătrân care străjuia curba de pe marginea lacului. Era ora șapte fără douăzeci și cinci. Arborele veghea drept santinelă, asemenea unui elefant gri, tăcut, cu trunchiul marcat de numeroasele mașini care se loviseră de el, în loc să se lovească de terasamentul ce delimita apa. În fiecare an, cei care se ocupau de mentenanța zonei încercau să îl taie, și în fiecare an Comitetul Istoric respingea decizia declarând că fagul era un copac străvechi protejat de legea statală.

Cassie apucă ferm volanul, hotărând că ar fi mai bine să fie atentă la drum. Porni radioul. Mașina ei Taurus era atât de veche, încât nu avea .mp3 sau CD-Player, așa că fata alese caseta cu muzica trupei Zola Jesus, pe care o transferase de pe telefon pe CD, iar apoi de pe CD pe tradiționala casetă pe care o folosea acum. Întotdeauna era îngrozită când conducea și pe altcineva acasă, dar, în ciuda vârstei înaintate, mașina avea cel puțin boxe rezonabile. Prefera să simt basul percutând prin întregul său trup în loc să se mulțumească cu experiența auditivă limitată oferită de căști.

În plus... era mașina ei! A ei! Nu i-o dăruise nimeni. O câștigase așa cum reușise

să obțină orice alt nimic din viața ei- având două servicii concomitente. Nu îi păsa ce spuneau prietenii lui Mauricio despre Taurus, ei și mașinile lor noi și scumpe. Spre deosebire de acestea, mașina ei fusese plătită în întregime la cumpărare; poate că de aceea Mauricio nu avea niciodată bani!

Opri în fața casei lui, o garsonieră mică, situată deasupra garajului unui foarte drăguț conac de snobi din acel cartier pretențios al Centerville. Mașina lui, o Toyota Corolla verde ca smaraldul, cu jante scumpe de aluminiu, era parcată pe alee. Toate luminile erau aprinse, chiar dacă la fel erau și cele ale proprietarului garsonierei, care locuia alături. Mai multe mașini stăteau împrăștiate în dreptul locuinței.

Cassie parcă în dreptul mormanului de zăpadă de pe partea cealaltă a străzii și privi îndelung, fără a se putea hotărî dacă să meargă pur și simplu la ușă și să bată sau să îl sune întâi pe Mauricio și să vadă dacă îi răspundea la telefon. Băiatul se supăra de fiecare dată când tânăra venea neanunțată, insistând ca ea să îl sune de fiecare dată înainte de a apărea, pentru a-i da timp să facă curățenie.

Cassie se uită din nou la telefonul mobil, întrebându-se dacă nu cumva al lui se stricase. Nu. Sunase și pe fix. El îi spusese că avea nevoie de timp să se gândească după ce ea refuzase să îi dea bani pentru a-și plăti rata la mașină. Ei bine, nu avea suma necesară pentru asta, dar îi cumpăraseră un cadou foarte frumos de Crăciun înainte ca mașina mamei să se strice; era vorba despre un cadou pe care nu și-l permitea cu adevărat. Din moment ce ajunsese deja, Mauricio nu putea să o refuze, nu-i așa? Mai ales dacă...

Cassie își descheie hanoracul și își ridică puțin sutienul pentru a accentua decolteul. Își reșează oglinda retrovizoare pentru a putea să își refacă machiajul gros de la ochi, iar apoi aplică un nou strat de ruj- roșu închis- alături de o urmă vagă de luciu albastru pentru ca ansamblul să capete o tentă mov. Mauricio nu era adeptul stilului Goth, dar arăta atât de bine, încât nu contase în momentul în care Cassie începuse relația cu el. Faptul că stătea la brațul lui Mauricio îi permisesese să pătrundă într-un grup cu totul nou de prieteni. Aceștia erau, de altfel, singurii prieteni pe care îi mai avea, acum că vechii amici o părăsiseră pentru a merge la facultăți din orașe aflate la mare distanță.

Fata coborî din mașină și alunecă instantaneu pe gheață, căzând drept în fund.

-Fir-ar să fie!

Cadoul lui Mauricio se strivise sub ea, iar hârtia de împachetat în care îl învelise era acum îmbibată în zăpadă umedă. Cassie se ridică, recunoscătoare pentru faptul că hotărâse să poarte în ziua aceea cele mai masive cizme pe care le avea, ca o formă de sfidare față de ultimatumul managerului; apoi, se poticni încet, încet, străbătând aleea și treptele de lemn care conduceau la apartamentul lui Mauricio. Întreaga locuință era luminată, iar muzica hip-hop braziliană răzbătea dincolo de sticla ferestrelor. Putea întrezări oamenii care se mișcau înăuntru.

Iată... Ce va fi, va fi.

Cassie bătu la ușă.

Auzi sunetul pașilor care se îndreptau către ea, iar apoi ușa se deschise. Cassie privi drept în ochii unei fete portoricane îmbrăcate sumar, al cărei păr fusese strâns la spate, într-un coc așezat cu gel. Din cap până în picioare avea numai haine ultimul răcnet, de la Abercrombie, iar turul era atât de lăsat, încât faptul că părul pubian nu i se putea întrezări rămânea o mare sursă de uimire. Cassie aruncă o privire către propriul decolteu nepotrivit și își încheie instinctiv hanoracul.

-Ăă... Mauricio este aici?

-Cine îl caută?

-Sunt... ăă... Cassie.

Fata se uită la ea cu răutate și îi trânti ușa în față.

Cassie fu cuprinsă de furie. Bătu în geam atât de tare încât aproape că fu uimită de faptul că sticla nu se spărgea. Ușa se deschise a doua oară. De această dată, în prag se arătă Mauricio, al cărui spate era luminat de o zeitate înaltă, bronzată și strălucitoare, mai potrivită pentru coperta unei reviste de modă decât pentru ultimul lui job de peisagist.

-Hei, iubito, ce mai faci? spuse Mauricio cu blândețe.

Aruncă o privire peste umăr și păși afară, în zăpadă, închizând ușa după el. Cassie observă că nu purta pantofi.

-Eu... ăă... ți-am adus cadoul de Crăciun, zise fata și îi întinse pachetul deja

aplatizat, îmbibat în atâta zăpadă încât Moșii de pe ambalaj păreau să fie acum un grup de motocicliști beți.

-Nu trebuia să te deranjezi.

Buzele lui Mauricio se arcuiră într-un rânjec ca de lup, aproape perfect, dacă nu i s-ar fi întrezărit incisivul strâmb ce se aseamăna unui colț de vampir. Inima lui Cassie făcu o tumbă. Sunetul sângelui care îi alerga prin vene i se intensifică în urechi pe măsură ce tânărul lua cadoul, lăsându-și mâinile să întârzie pe ale ei.

Desfăcu ambalajul și deschise cutia, expunând un fular de nuanța mahonului, din cașmir, pe care fata îl cumpărase pentru el; era cașmir veritabil, genul acela care nu se scămoșă, nu ca falsurile pe care le vindeau cei de la magazinul TJ Maxx. Mauricio îl ridică în dreptul luminii fluorescente, care puneă darul într-o lumină cu totul și cu totul neplăcută.

-E un fular, zise el lipsit de entuziasm.

Din interiorul apartamentului se auzi un țipăt, urmat de sunetul sticlei care se spărgea și, în final, de o avalanșă de înjurături în spaniolă.

-Este... ăă... m-am gândit ca s-ar potrivi cu ochii tăi, se bâlbâi Cassie. Ai spus că îți e frig întotdeauna. M-am gândit...

Vocea i se pierdu. În regulă. Cadoul era penibil. Dar era, în același timp, cel mai luxos lucru pe care și-l putea permite, iar ea se concentrase pe cât de călduros și moale avea să îl simtă Mauricio în jurul gâtului, nu pe modul indiferent în care avea să perceapă doar un fular, în loc de o pereche de blugi de la Abercrombie.

-Eu... hm... sper să îți placă.

Mauricio îi zâmbi fals.

-Sigur, e minunat. Mulțumesc!

Se întoarse către ușă.

-Ce faci în vacanță? se trezi Cassie spunând.

Ceea ce voia cu adevărat să întrebe era „cine e parașuta dinăuntru?”, dar nu

avusese curajul.

Mauricio se încordă, mâna zăbovindu-i pe ușă.

-Sunt cam ocupat, răspunse el. Am companie în timpul săptămânii. Rude din alt oraș.

-Asta e ea, adică... ăă... toate mașinile de pe alee?

Mauricio dădu din umeri, stând în continuare cu spatele la ea. Deschise ușa și păși înăuntru. Cealaltă fată aștepta chiar în prag; avea mâinile așezate ferm pe formele voluptoase, iar ochii îi sclipeau cu furie.

-Cine e asta, Mauricio? întrebă ea cu o privire răutăcioasă către Cassie.

-Nu e nimeni, răspunse tânărul.

Cassie inspiră adânc. Se simțea de parcă cineva tocmai îi străpunsese inima cu un târnăcop.

-Nimeni? Cum poți să spui așa ceva?

-Ți-am zis că trebuie să mă gândesc.

-Nu ai spus în niciun moment că te desparți de mine!

-Dar tu ce crezi că înseamnă că trebuie să mă gândesc?

Cealaltă fată își agită un deget în fața lui Mauricio.

-Ce vrei să spui cu acest despărțit de ea? Credeam că suntem într-o relație exclusivă!

-Suntem, iubito, răspunse băiatul. Suntem.

-Stai o secundă, zise Cassie. Eu și Mauricio suntem împreună de cinci luni. Dorm aici în fiecare noapte, cu excepția zilelor de luni și marți.

-Eu lucrez de noapte la azil, completă cealaltă fată. Lunea și marțea sunt zilele mele libere.

Se răsuci nervoasă către Mauricio:

-Nenorocit fals ce ești, ne foloseai pe amândouă în același timp! I-ai zis că vom avea un copil?!

Cassandra se simțea de parcă cineva tocmai o plesnise drept în față.

-Dacă e al meu, răspunse tânărul ridicând din umeri.

-Cum poți să spui asta?

-Ți-am mai zis, nu semnez nimica până nu văd un test de paternitate, la fel ca la toate celelalte panarama care au zis că sunt tatăl odraslei lor, continuă Mauricio. Câteodată sânt, alteori nu sânt.

Cassie îl asculta cu gura căscată. Celelalte panarama?

-Nenorocitele! izbucni cealaltă fată, dându-i o palmă peste față.

Mauricio o apucă de braț și o împinse înapoi, trântindu-i ușa în față lui Cassie. Înapoi, tânăra țipă și cineva pocni pe altcineva cu putere, însă Cassie nu putea fi sigură cine pe cine. Orbită de lacrimi, alergă în jos pe trepte, alunecând la ultimele patru și căzând din nou în fund.

-Au, strigă ea, însă nimeni nu deschise ușa pentru a se asigura că era bine.

Suspînând isteric, se ridică și șchiopăta mai departe, pe stradă, aruncându-se fără voie chiar în drumul unei mașini. Șoferul o claxonă cu putere. Cassie căzu și aproape că alunecă sub roțile mașinii. Se ridică la timp pentru a auzi șoferul care își deschisese geamul și o înjura.

-Uită-te pe unde mergi, idioato! Înainte să devii căprioară lovită!

-Îmi pare rău, zise Cassie plângând. Îmi pare rău!

Sări în propria mașină și o porni, suspînând atât de tare încât mâna îi tremura pe cheie. Mirosul benzinei îi inundă nările. Fu nevoită să aștepte până când acesta se disipă, privind îndelung peste stradă, la luminile din apartamentul lui Mauricio, care străluceau asemenea unui far în întunericul nopții. În spatele draperiilor, putea vedea două siluete mișcându-se. Un bărbat și o femeie. Figura

masculină o trase pe cea feminină în brațele sale.

-Haide, haide, haide! murmură Cassie răsucind cheia din nou și apăsând ușor pedala de accelerație.

Mașina porni la a patra încercare. Manevrând schimbătorul de viteze, fata demară și se cufundă în traficul de pe aglomerata Șosea 28.

Luminile traficului erau dublate continuu, tocmai până la turnul Bell Tower Plaza, al mall-ului. Cassie privi îndelung către lanțul de magazine unde, la etajul al doilea, ea și Mauricio luaseră lecții de dans latino timp de șase săptămâni, în fiecare miercuri seara; după lecții, ea mergea să doarmă la el. În tot acest timp nu făcuse altceva decât să își bată joc de ea! Fata își așează capul pe volan, plângând, în timp ce scârțâitul ștergătoarelor care alunecau pe parbriz îi amintea că, dintre toate nopțile în care ar fi putut să o părăsească, Mauricio o alesese tocmai pe cea a Crăciunului.

De ce nu își ascultase prietenii când o avertizaseră că Mauricio o juca pe degete?

Mașina din spatele ei claxonă, obligând-o să vireze la dreapta. Zborul fulgilor se întetea din ce în ce mai mult, chinuindu-i ștergătoarele slabe și transformând drumul din față într-o ceață imposibil de pătruns.

Ce ratată era! Alergând după cineva despre care toți știau de la bun început că o înșela! Încercaseră să îi spună, dar ea nu ascultase. Ce ratată! Dacă nici Mauricio nu o voia, atunci cine Dumnezeu avea să o vrea? Întreaga viață i se înfățișa înaintea ochilor ca într-un film prost, în timp ce drumul se îngusta în dreptul Fermei pentru Tineri a Șerifului [3] și se unduia pe malurile lacului, creând fâșii de gheață sub zăpadă.

Se putea vedea zece ani mai târziu, lucrând la aceeași cafenea, pe un salariu minim. Sau chiar mai rău! Forțată să lucreze ture de noapte la azil, ca mama ei, curățând fecalele bătrânilor și fiind scuipată de oameni care mureau de Alzheimer. Avea să devină o femeie patetică, dependentă de alcool, ca mama sa? Sau să moară de insuficiență renală, asemenea tatălui, după o viață presărată cu prea multe petreceri și o boală despre care ea credea că era SIDA?

Mașina derapă chiar în dreptul unui semn de circulație galben aprins, care avertiza șoferii că autoritățile locale nu foloseau sare pe drumuri atât de apropiate de lac. Limita de viteză era de 50 km/h în acea zonă, însă majoritatea

mergea cu 80 sau chiar mai mult, dacă vremea era frumoasă.

Cassie nu avea nicio idee unde se îndrepta, dar era evident că nu putea rămâne acasă la Mauricio, iar ultimul loc în care voia să ajungă era acasă, unde ar fi trebuit să o suporte pe mama ei. Ce i-ar fi putut spune?

„Mămico... îți amintești acel moment în care ți-ai ridicat privirea de la sticla ta de Jack Daniels suficient de mult încât să îmi spui că, după părerea ta, Mauricio e exact ca tata? Ei bine, ghici ce, mamă?! Ai avut dreptate!”

Lovi colțul care se arcuia în direcția fagului bătrân, acel fag pe care vreun marinar îl plantase pe vremea când drumurile fuseseră construite pentru un unic vagon, nu pentru două mașini grăbite de-a lungul lacului. Ceasul arăta ora șapte și douăzeci și unu de minute. Conducea cu o viteză mult mai mare de 50 km/h, alunecând adesea, în timp ce cauciucurile se zbăteau să păstreze direcția pe gheață.

La naiba cu asta! La naiba cu toate! Ce ar fi spus Mauricio dacă ar fi aflat că ea se izbise cu mașina de un copac imediat după ce el încheiase relația dintre ei? I-ar fi spus, oare, că o iubea cu adevărat? I-ar fi spus că îi părea rău? Ar fi petrecut tot restul vieții sale regretând momentul în care o abandonase chiar în Ajunul Crăciunului?

Râzând scurt, Cassie întoarse volanul către fagul cel bătrân, imaginându-și bucuroasă toate lucrurile frumoase pe care oamenii prezenți la înmormântarea ei le-ar putea spune. Mașina continuă să derapeze, dar fata răsuci din nou volanul, dirijându-l spre copac în ciuda faptului că, în acel moment, cauciucurile erau îndreptate înapoi spre drum.

Ah, fir-ar să fie! Chiar voia să facă asta?

Înainte de a avea șansa să răspundă la propria întrebare, Fordul marca Taurus se izbi de arbore.

O durere zdrobitoare.

Ultimul lucru pe care îl mai recepționă fu sunetul claxonului care străpunse întunericul în momentul în care fața i se lovi de volan.

Capitolul Trei

Întuneric.

Frig.

Fata deschise ochii pentru a descoperi că fața îi era prinsă undeva între volan și coloana de direcție. Unde se afla? Și de ce nu purta centura de siguranță?

În jurul ei, șuiera un zgomot teribil.

„Mișcă-te de pe claxon, prostuțo! Coboară din mașină și fă semn vreunui trecător să te ajute!”

Deodată, se afla în afara mașinii. Pretutindeni era liniște, cu excepția vântului iernatic ce străbătea tăcerea. Totuși, nu simțea nicio briză răcorindu-i pielea, la fel cum nicio adiere nu tulbura căderea fulgilor de mărimea palmei care se așezau liniștiți pe drum, făcându-l alunecos.

Cassie își blestemă propria prostie. Ce naiba o făcuse să își direcționeze mașina către copac, chiar dacă fusese doar o glumă?

Bine, poate nu fusese chiar o glumă. Într-adevăr își dorise să facă asta pentru o clipă, dar apoi se răzgândise. Într-un fel... se răzgândise. De fapt, nu era foarte sigură care fusese intenția ei precisă. Dorința fusese una impulsivă, mânată de disperare și furie. Își scoase telefonul din buzunar și încercă să formeze un număr, însă nu avea semnal.

În regulă. Erau foarte multe case pe acest drum. Nu trebuia decât să meargă pe jos câteva sute de metri, chiar înainte ca drumul să se curbeze de-a lungul lacului. Își vârî mâinile în buzunare, dar, spre marea ei uimire, nu îi era frig. Bătu la ușa primei case la care ajunsese, dar bărbatul care deschise privi drept prin ea, de parcă nici nu era acolo.

-Cine e, dragule? întrebă o femeie aflată înăuntru.

-Nu văd pe nimeni, răspunse bărbatul, holbându-se chiar la Cassie.

-Poate că sunt doar copiii vecinilor care fac vreo farsă, zise femeia. Sau poate sunt colindătorii?

Domnul își miși ochii spre locul în care aștepta fata.

-Nu văd urme de pași în zăpadă.

Bărbatul ridică din umeri și închise ușa exterioară de sticlă:

-Probabil că sistemul electric dă rateuri iarăși.

Trânti apoi ușa drept în fața lui Cassie, la fel cum o făcuse și Mauricio.

Ce Dumnezeu?! Nu vedea că avea nevoie de ajutor? Își șterse fruntea, așteptându-se să vadă sânge pe mâini. Își amintea vag modul în care capul i se lovise de parbriz, dar nu o durea și nici nu văzu vreo dâră de sânge.

Își făcu drum prin zăpadă până la casa următoare, dar și acolo lucrurile se petrecură la fel. Apoi la casa următoare, iar apoi la cea de-a patra. Cassie tremura, însă nu din cauza frigului, ci datorită unui sentiment teribil de groază pe care îl resimțea în timp ce se întorcea la mașină, sperând că va putea opri vreun șofer. Cineva trebuia să treacă pe acolo la un moment dat. Deși nu era un drum foarte aglomerat, Șoseaua Farmersville se bucura, totuși, de ceva trafic; chiar și în Ajunul Crăciunului.

Fata se opri în dreptul mașinii și privi înăuntru pentru a-și recupera poșeta. Pe volan, se afla răsfirată... ea?

-O, fir-ar să fie! Asta sunt eu!

Încercă să se trezească scuturându-și corpul, dar acesta nu se mișcă. Corpul ei? O, Dumnezeule! Nu se mai afla în propriul corp!

Cassie țipă, încercând în continuare să se trezească, dar efortul fu zadarnic. Într-un final, o făcuse- ceea ce niciodată nu fusese capabilă să ducă la bun sfârșit în toate acele momente în care se tăiașe pentru că lumea devenise prea zgomotoasă pentru ea. Moartă. Era în sfârșit moartă. Și chiar mai rău decât atât, nu apăruse niciun tunel care să o conducă spre lumină, nu venise niciun Iisus să o întâmpine cu brațele deschise, și nicio rudă decedată nu o aștepta în vreo cameră mare și albă, nerăbdătoare să o primească înapoi în sânul familiei.

Îi era interzis accesul în Rai pentru că tocmai se sinucisese? Într-un fel se sinucisese. Ei bine, poate că se sinucisese. Nu era foarte sigură. Nu prea se

gândise la ce ar fi însemnat să fie cu adevărat moartă atunci când își condusesse Fordul Taurus spre fag; se gândise doar la ceea ce aveau oamenii să spună în momentul în care ar fi privit în sicriul ei și i-ar fi spus mamei sale cât de liniștită părea și cât de recunoscătoare ar trebui să fie că fiica ei se afla, în sfârșit, într-un loc mai bun.

Vântul puternic pe care îl remarcase mai devreme se întee, asemenea unui animal uriaș și înfometat care cerea să fie hrănit. Acesta nu era locul mai bun pe care și-l imaginase. Își strânse brațele în jurul trupului, chiar dacă nu mai putea simți frigul.

-Acum ce?! strigă spre cerul fără stele.

Singurul răspuns pe care îl primi fu din partea vântului neînsuflețit și a fulgilor tăcuți care coborau spre propria moarte, pe pământ. Foșnetul a ceva ce părea să fie un porumbel care ateriza, însă mult, mult mai mare, îi atrase atenția spre văzduh. O siluetă mare și întunecată se pogora spre ea, menținându-se în aer mulțumită unei perechi uriașe de aripi, mai mari chiar decât mașina ei. Nu semăna câtuși de puțin cu pozele stupide pe care mama sa le agăță în baie lângă ramele cu rugăciuni pentru îndrumarea spirituală sau pălăvrăgeală Noii Ere despre chakra și prezențele Eu Sunt.

Îngerul era îmbrăcat din cap până în picioare în negru. Aripile lui erau atât de întunecate, încât străluceau cu irizări mov în lumina de pe stradă. Purta cizme de inginer din piele neagră, cu multe barete, genul acela pe care l-ar fi purtat motocicliștii. În plus, avea blugi de piele neagră mulați și un tricou negru care îi acoperea mușchii de pe piept- ar fi făcut orice model Abercrombie să pară nelucrat. Părul tuns scurt era la fel de negru ca aripile, iar de sub sprâncenele negre o priveau cei mai pătrunzători ochi violet-albaștri pe care îi văzuse Cassie vreodată, înconjurați de gene atât de lungi și groase încât părea că îngerul se dăduse cu tuș de ochi. Totuși, fata era sigură că efectul era unul natural. Pe mâini avea brățări din piele neagră, presărate cu țepi ascuțiți de crom, iar în jurul șoldurilor, prinsă destul de jos, stătea o curea pentru armă. La piept i se încrucișau, de asemenea, două curele de muniție, așa cum purtau pistolarii din vechile filme western. În locul gloanțelor el avea, însă, zeci de cuțite argintate și stele de aruncat.

Cassie își dădu seama deodată că ceea ce crezuse inițial că era o armă de paintball prinsă în dreptul coapsei era, cel mai probabil, o armă reală. La fel cum

era și sabia de pe șoldul opus. Fata așteptă ca îngerul să facă vreun anunț solemn, precum „înalță-te, Cassie, plină de grație!”, dar acesta nu făcea altceva decât să o privească îndelung, de parcă ar fi fost vreo ciudată.

-Ăă... Bună?

Cassie îi făcu încet și timid cu mâna.

-Bună, răspunse îngerul.

Nu se mișca nici măcar pentru a-și umfla aripile sau pentru a face vreun gest angelic, după cum își imaginase Cassie că s-ar comporta un înger.

-Ai venit ca să mă conduci spre Rai?

Îngerul se uită la ea cu o expresie lipsită de sentimente.

-Sau... ăă... știi tu...

Fata privi către zăpada de la picioarele ei, implicația fiind clară în ciuda faptului că nu se putea convinge să spună: „sau să mă duci spre iad pentru că tocmai m-am sinucis.”

Îngerul își strânse aripile la spate, dar nu îi răspunse. Continua să o privească într-un mod imposibil de descifrat, care o făcea să se simtă de parcă putea vedea drept prin ea mulțumită acelor ochi violet-albaștri. Cine știe, poate chiar era capabil să vadă drept prin ea? În final, ea nu mai era altceva decât o fantomă.

-Ai... ai venit să mă ajuți?

Îngerul se îndreptă.

-Nu. Pur și simplu zburam pe deasupra când am auzit o idioată strigând „acum ce?!”

Acesta aruncă o privire către mașina în care ea, sau mai precis trupul ei, încă zăcea răsfirat deasupra volanului.

-Nu ești vreun înger al morții sau ceva de genul ăsta, nu-i așa?

Îngerul dădu din umeri.

-Cu nimic mai mult decât orice alt înger, bănuiesc.

-Deci nu ești aici ca să mă conduci spre Rai?

Îngerul ridică umerii din nou.

-Nu e treaba mea.

-Dar a cui treabă e, atunci?

-Nu a mea, repetă îngerul. Nu e problema mea.

Se uită în jur, fără direcție, de parcă ar fi întârziat la vreo întâlnire. Apoi, își foșni aripile, pregătindu-se să se înalțe din nou.

-Așteaptă, spuse Cassie sărind către el. Te rog! Spune-mi ce trebuie să fac!

Îngerul privi în jur.

-Trebuie să mergi spre lumina pentru ca EA să te poată ghida către un nou trup.

-Credeam că ar trebui să merg spre Rai.

Îngerul pufni, de parcă răspunsul meu era amuzant pentru el.

-Raiul nu există, copilă. Ci doar viața aceasta, urmată de o scurtă escală într-un spațiu intermediar, și apoi de următoarea viață în care vei comite aceleași greșeli stupide până când îți vei da seama ce tot greșești.

-Adică nu e niciun Dumnezeu?

-Dumnezeu? râse îngerul. Sunt o mulțime de dumnezei, fetițo. Dar niciunul dintre ei nu are destul timp încât să ducă de mână un copil care tocmai s-a izbit în mod intenționat cu mașina de un copac.

-Deci chiar mă urmăreai! exclamă Cassie. Ești cumva îngerul meu păzitor?

-N-ai nici așa ceva, copilă.

Îngerul își încordă mușchii și privi îndelung către propria mână, de parcă ar fi fost plictisit. Cu toată sinceritatea, arăta mult mai bine decât Mauricio. Un gând

obraznic străfulgeră mintea lui Cassie. Poate...

-Nici să nu te gândești, copilă.

Îngerul o privea cu dezgust:

-Chiar dacă nu aş avea cu... hm... câteva mii de ani mai mult decât tine, ultimul lucru pe care l-aş face ar fi să mă îndrăgostesc de o copilă care nu are capul fixat bine pe umeri.

O, super, deci putea să îi şi citească gândurile.

-Aveam senzația că îngerii ar trebui să îi aline pe cei vii?...

Îngerul râse; un sunet neplăcut, dureros de puternic şi dur.

-Eşti moartă, copilă. Ai uitat?

Cassie îl privi cu răutate:

-Eşti un înger căzut?

Îngerul râse chiar mai tare. Îi amintea fetei de fotbaliştii care făceau glume pe seama altora şi apoi râdeau cu toţii de ei, ca o echipă.

-Ascultă, copile, zise acesta. N-am venit ca să te salvez. Şi nu-s nici vreun înger căzut. Chiar dacă n-ai fi moartă, treaba asta nu e vreo poveste de dragoste paranormală în care un înger sexy cade din cer pentru a te salva din această existenţă atât de plictisitoare şi enervantă de muritoare. Tu... eşti moartă. Te-ai omorât, pentru că ai intrat cu maşina în copac.

Îngerul ridică din umeri şi continuă:

-Se întâmplă. Aşa că mergi spre lumină ca o fetiţă ascultătoare, ca să pot să îmi continui şi eu ziua asta oribilă.

-Care lumină?

-Lumina pe care se presupune că trebuie să o vezi când eşti moartă, răspunse îngerul. Trebuie să o urmezi până la coşul de reciclare pentru ca EA să te cureţe bine şi să te ghideze spre un corp nou, astfel încât să poţi începe procesul din

nou.

-Din nou?

-Mda, răspunse îngerul. Viața e ca anii de liceu. Rămâi repetentă, iar Cea-Care-Este te pune să repeți același an din nou și din nou, până când îți înveți lecțiile și reușești să devii absolventă.

-Absolventă de ce?

Îngerul dădu din umeri:

-Habar n-am. Nu-s om, deci nu am aceleași probleme ca voi.

Cassie știa că nu avea voie să fie furioasă, fiind moartă, dar era, fir-ar să fie! Cine Dumnezeu mai era și tipul ăsta, înger sau ce era el? Darul lui Dumnezeu pentru...?

-Ți-a mai zis cineva vreodată că ești un idiot și un nesimțit?

Îngerul râse:

-Vinovat, ce să zic...

-Cum te numești, îngerule?

-Ești destul de curajoasă pentru o fată moartă.

-E o întrebare simplă! explodă Cassie. Cum te numești?

-Jeremiel, spuse îngerul, făcând o plecăciune asemenea celor care s-ar prezenta în fața reginei, însă în derâdere. La dispoziția dumneavoastră, doamnă!

-Nu sunt o doamnă, zise Cassie. Sunt doar Cassie. O fată.

-Încântat de cunoștință, Cassie, replică Jeremiel, pretinzând că se uită la ceas deși, în mod evident, nu purta vreunul pe sub brățările cu țepi de la mână. Deci, dacă nu te superi, Cassie, sunt destul de ocupat în seara asta. Așa că du-te spre lumină ca o fetiță bună și cuminte, ca să pot să-mi continui și eu seara.

-Tot îți spun că nu văd nicio lumină, răspunse Cassie. Doar întuneric. Și sunetul

ăla ascuțit și îngrozitor, ca un urlet.

Jeremiel se încruntă.

-Zici că auzi un zgomot ca un urlet?

-Da, spuse Cassie. Devine din ce în ce mai puternic cu fiecare minut.

-Asta nu e bine...

Rânjetul ironic al lui Jeremiel se evaporă. O undă de teamă străbătu trupul fetei.

-Ce înseamnă asta? Întrebă ea.

-Înseamnă că Nimicul va veni să te ia.

-Nimicul?

-Mda, răspunse Jeremiel. Știi tu... cum se spune, la început era doar Nimicul, iar apoi un Dumnezeu nebun a distrus unicitatea și următorul lucru care a apărut au fost cele două zeițăți ce joacă șah cu viețile muritorilor.

-Biblia nu te învață chiar așa, zise fata.

-Deci acum ești un fel de expertă în Biblie?

-Nu am zis că aș fi vreo expertă.

-Bun, replică Jeremiel. Fiindcă jumătate din ea e greșită, iar cealaltă jumătate a fost tradusă de atâtea ori încât nimeni nu mai știe ce naiba vrea să spună.

Cassie fu surprinsă de nepăsarea evidentă a îngerului față de o carte despre care ei i se spusese încă de la naștere că trebuie ascultată întocmai pentru că fiecare cuvânt este adevărat... chiar dacă ea nu credea că era adevărată. Așadar, conform spuselor îngerului, era doar pe jumătate adevărată, ceea ce însemna deja cu 50% mai mult decât crezuse ea înainte. Și, în final, care jumătate era bună? Și cât de prost fusese, mai exact, tradusă? O traducere pe atât de proastă pe cât fusese și șasele pe care îl obținuse ea la ora de spaniolă în ultimul semestru de liceu?

-Nu ești chiar cum mă așteptam să fie un înger, zise Cassie.

-Dar la ce te așteptai? o întrebă Jeremiel, privind-o cu o răutate tristă. Robe albe și muzică la harpă?

-Nu, păi... de fapt, da, poate, răspunse Cassie. Cel puțin... nu la tine.

Jeremiel privi către zăpada care continua să cadă, iar apoi se răsuci pentru a scruta împrejurimile:

-Ești sigură că nu vezi nicio lumină, copile?

-Nimic, îl asigură fata.

Penele întunecate ale lui Jeremiel se înfoiară. Cassie le analiză îndelung, însă oricât s-ar fi ciupit, nimic nu le făcea să dispară de pe spatele a ceea ce părea, de altfel, să fie un tip Goth perfect normal, foarte înalt și teribil de arătos. Dacă ar fi știut că avea să o aștepte cineva ca el după toate acele sesiuni de tăiere a pielii de pe încheieturi și de holbat prelung la flacoanele cu pastile pe care își dorise să aibă curajul să le înghită și să își pună capăt vieții, probabil că ar fi făcut-o mai devreme.

-Încetează să te gândești la cum îmi mângâi penele și concentrează-te pe ce trebuie să faci ca să scapi de aici, copile, îi spuse îngerul, iar atitudinea lui mohorâtă dispăru. Spiritele ca tine... voi nu rezistați mult înainte ca ceva malefic să pună mâna pe voi și să vă sece de puteri.

-Credeam că ai zis că nu există Raiul, remarcă fata.

-Chiar am zis, răspunde Jeremiel, ochii săi albaștri părând a fi bântuiți. Dar nu am zis și că nu există Iadul.

Capitolul Patru

În stomacul lui Cassie se instalează o senzație pe care ar fi putut poate să i-o mai dea doar înghițirea unei cărămizi.

-Chiar există Iadul?

Aripile mov-negre ale lui Jeremiel se înfoiară înspre văzduh, amintindu-i fetei despre cele ale unui șoim cu coada roșie pregătit să se năpustească asupra capului său. Cândva, fusese într-atât de prostuță încât să urmărească intens un astfel de exemplar, care zbura de pe un stâlp de electricitate pe altul și scotea strigăte pronunțate către ceva de la nivelul solului; deodată, însă, se trezise cu fața învăluită în gheare, pentru că se apropiase mult prea mult de puiul păsării de pradă. Urmă cu degetele conturul cicatricii care se prefigura de-a lungul templelor, asemenea lui Harry Potter.

Făcu un pas înapoi.

-Ascultă, copilă, zise Jeremiel pășind către ea. Indiferent de ce anume te ține aici, trebuie să te desprinzi de el. Se întâmplă niște lucruri foarte nasoale în spațiul ăsta intermediar. Lucruri care o să te devoreze.

Cassie își sprijini capul de mașina distrusă. Metalul părea ciudat de maleabil, de parcă ar fi putut să treacă prin el dacă și-ar fi dorit. De fapt, nu își amintea să fi deschis portiera la un moment dat.

-Încetează, șopti ea. Mă sperii.

-Nu-mi bat joc de tine, copile, răspunse Jeremiel. Mergi mai departe. Scapă de aici. Tai-o!

Cuvintele lui sunau dur, dar ceea ce le făcea cu adevărat teribile era expresia feței lui. Stătea atât de aproape de față, încât aceasta ar fi putut pur și simplu să își întindă mâna și să îi atingă pieptul muscular, brăzdat de curelele de cuțite și de arme. Arme reale. Nu genul acela de lucruri pe care le purtau „skinheazii” pentru a părea periculoși.

Îngerul avea în jur de doi metri înălțime, fiind chiar mai înalt decât Mauricio, iar sub bărbie i se iveau trei cicatrici rotunde, care arătau de parcă ceva și-ar fi avut odată capul prins în gura lui și ar fi încercat să îl muște... ca în fotografie pe care Cassie o văzuse cu acel tip australian care aproape că fusese înghițit de un

aligator. Deasupra încheieturilor, Jeremiel avea de asemenea o cicatrice cu formă neregulată, care dispărea sub tricou, iar linia părului îi era marcată de patru urme de gheare ce își urmau traseul sub părul negru și des.

-C-c-ce fel de lu-lu-lucruri? se bâlbâi Cassie.

-Lucruri rele, răspunse îngerul și se aplecă astfel încât fața lui să fie la același nivel cu al ei. Foarte rele. Deci indiferent de ce te ține aici, să știi că nu merită. Scapă de el și mergi spre lumină.

Cassie înghiți în sec.

-Nu văd nicio lumină.

-Ai omorât vreodată pe cineva?

-Nu.

-Ai făcut vreodată ceva de-a dreptul malefic? De exemplu, ai dat mărturie falsă împotriva cuiva care a fost apoi condamnat la moarte sau și-a petrecut întreaga viață în închisoare?

Cassie înghiți din nou în sec.

-Se pune dacă am dat vina pe Jackie Souza în clasa a doua și am zis că el a mâzgălit pe tabla albă cu marker permanent?

-Nu.

Cassie aruncă o privire peste umăr, spre locul în care corpul ei zăcea răvășit în mașină, aruncat deasupra volanului.

-Nu poți să mă bagi cumva înapoi în corpul meu?

-Nu ține de mine, copilă.

Ochii fetei se umplură de lacrimi. Avea doar optsprezece ani, pentru Dumnezeu! Iar acum nu numai că era moartă, dar mai și rămăsese cumva prinsă într-un soi de purgatoriu cu un înger care voia ca ea să o taie mai repede de acolo. Dintre toate modurile idioate în care putea încheia noaptea deja idioată de Ajun, acesta

probabil că era cel mai stupid oafurisitoteribil.

-O, băiete... zise Jeremiel. Nu face asta!

-C-ce? suspină Cassie.

-Asta, răspunse îngerul, părând să se simtă inconfortabil.

-Nu știu ce am făcut greșit! zise Cassie suspinând în continuare.

-Dar dintre celelalte șapte păcate capitale?

-Parcă ziceai că nu e niciun Rai și că zeilor nu le pasă.

Fata își suflă nasul în mâneca hainei. Expresia lui Jeremiel deveni mai blândă.

-Nu am zis că nu le pasă, răspunse el. Am zis că sunt prea ocupați rezolvând probleme mai mari, așa că nu au timp să se ocupe de oameni, transmițând răspunsuri către rugăciuni, ca un fel de lucrători de la McDonald's.

Pieptul lui Cassie se cutremură în timp ce aceasta încerca să își controleze plânsul.

-Îmi e frică.

-Știu că îți este, zise Jeremiel mângâindu-i obrazul. Doar nu plânge, bine? O să rezolvăm cumva. Iar apoi tu o să mergi spre lumină și eu îmi voi continua ziua.

O mângâia doar cu un deget, însă întreaga lui mână emana o putere reconfortantă, singura senzație pe care o simțise de când murise în afară de propria suferință.

-E noapte, îl corectă fata.

-Mă rog...

Cassie se întinse pentru a-i atinge aripile. Jeremiel le trase înapoi.

-Nu!

-Vreau doar...

-Nimeni nu îmi atinge aripile, îi spuse îngerul. Ai priceput? Dacă vrei să te ajut, atunci trebuie să stabilim niște reguli. Regula numărul unu: nu îmi atinge aripile.

-De ce?

-Ție îți place când vreun tip te apucă de fund? o întrebă Jeremiel.

-Nu.

Jeremiel își strânse aripile mai bine la spate; părea aproape uman.

-Deci ne-am înțeles, da? Tu nu îmi atingi aripile și eu nu te apuc de fund.

-Bine, răspunse Cassie trăgându-și nasul.

Îngerul făcu un pas înapoi și îi întinse o mână. Fata ezită, însă apoi o strânse. Același sentiment reconfortant o făcu să se simtă pentru o clipă ca și cum ar fi fost încă în viață.

-Unde mergem?

-Tu să-mi spui!

-E ca în filmul „O viață minunată” și urmează să îmi arăți ce s-ar fi întâmplat dacă nu m-aș fi născut niciodată?

-De asta ai nevoie ca să te fac să pleci odată de aici?

Cassie se gândi îndelung la această posibilitate.

-Mnu, răspunse în final. Încă de când a părăsit-o tata, mama nu a ratat niciun moment să îmi spună cât de bună ar fi fost viața ei dacă nu m-ar mai fi avut și pe mine. Nu am făcut nimic altceva decât să mă gândesc la lucrurile astea în ultimii optsprezece ani.

Obrazul lui Jeremiel tresări. Ochii lui întunecați căpătară o expresie dură, dar nu părea să fie supărat pe ea.

-Uneori oamenii spun lucruri pe care nu vor cu adevărat să le spună.

-Ei bine, chiar suna de parcă voia să spună asta, replică fata.

Durerea dintotdeauna, pe care o purtase înăuntrul ei încă din ziua în care tatăl o părăsise, reveni în piept. Pieptul ei mort, trebuia să își amintească.

Jeremiel privea dincolo de ea, către întunericul care devenise chiar mai zgomotos de când vorbeau; părea că se gândește la ceva. Când în sfârșit se uită din nou la Cassie, avea în ochi o urmă de determinare, de parcă îngerii aceia trecuți sau viitori pe care îi putea vedea îi dăduseră o idee.

-Bine atunci, spuse el. Prima oprire, Orașul Nu-E-Totul-Doar-Despre-Tine.

Își umflă aripile mov-negre. Cu o străfulgerare de lumină, fură deodată teleportați către un alt loc.

Capitolul Cinci

Cassie găfâi în timp ce un frig mai puternic decât oricare altul pe care îl resimțise până atunci o învăluia; înainte de a apuca să țipe, însă, Jeremiel o trase de partea cealaltă a oricărui loc era acela în care o adusese.

-Ce nai...?

Expletiva se stinse pe buzele fetei pe măsură ce aceasta recunoștea împrejurimile. Acasă. Era acasă. Doar că nu era acel apartament murdar de la parter pe care îl împărțea acum cu mama ei, ci acela pe care îl cumpăraseră cu doar câteva luni înainte ca tatăl său să le abandoneze.

O versiune mai tânără, de aproximativ cinci ani a ei, evident încă în viață, stătea în genunchi pe canapea, privind pe fereastră. Chipul mic i se deslușea prin crăpătura dintre perdelele de dantelă, iar nasul sprijinit de geam îi îngheța cu puțin mai mult de fiecare dată când respira, datorită frigului de afară.

Fusese o casă drăguță, înainte ca mama ei să înceapă să bea toți banii necesari pentru a o păstra. O casă reală, cu un gard alb și o baie mică lângă bucătărie.

-Unde suntem? întrebă Cassie.

-Tu să-mi spui, răspunse Jeremiel strângându-și aripile la spate pentru a nu dărâma bradul de Crăciun. Tu ne-ai adus aici.

-Eu? Nu am făcut eu asta. Tu ai făcut-o.

-Vrei să încetezi să te mai cerți cu mine și să faci odată ce ai de făcut, din moment ce am venit aici? o muștră Jeremiel.

Cassie își încreți nasul. Își amintise întotdeauna această casă drept una fericită,

dar acum că se întorsese își dădea seama că locuința mirosea îngrozitor a mucegai. Bradul de Crăciun era exact așa cum și-l amintea; strălucitor, ca un far luminos de speranță în ceea ce fusese, de altfel, o perioadă foarte întunecată a vieții ei. Restul casei era însă vizibil ponosit. După cum își putea aminti, nu se afla niciun cadou sub brad în acel an. Nici măcar unul singur.

-E mai mică decât îmi amintesc, spuse fata.

Jeremiel arătă către fetița care aștepta la fereastră.

-Toate lucrurile par așa când ești copil.

Cassie păși către copilă pentru a o analiza. Pentru a se analiza. Micuța Cassie sufla pe suprafața rece a geamului și trasa inimioare în condensul creat.

-Poate să ne audă? întrebă Cassie cea mare.

-Nu, răspunse Jeremiel. Ești moartă. Ai uitat?

-Ți-a mai zis cineva că ești un nenorocit?

Jeremiel își înfoie aripile nonșalant. Briza produsă de acestea făcu ornamentele din brad să se clatine ușor.

-Ce așteaptă? o întrebă îngerul.

O durere veche se cuibări din nou în inima fetei.

-Pe tata. Trebuia să vină să mă ia și să mergem împreună la el acasă pentru a sărbători Ajunul Crăciunului.

-Trebuia?

-Nu a mai venit, oftă Cassie. Mama spune că s-a îmbolnăvit.

-Când s-au despărțit părinții tăi? întrebă Jeremiel.

-Tata a fost mereu o figură pasageră în viețile noastre, răspunse fata. Nu putea să suporte faptul că mama se tot lua de el. Așa că îi plăcea să îi dea câte o lecție plecând.

-De ce nu pleci și tu de lângă ea? insistă îngerul.

Cassie se juca absentă cu manșeta hanoracului. Chiar așa... de ce nu se ridică și pleacă, pur și simplu?

-Spune că asta i-ar frânge inima și ar muri.

-E singurul motiv?

Cassie privi către fetița care se holba pe fereastră, așteptând un tată ce nu avea să apară niciodată.

-Unde aș putea să mă duc?

Expresia lui Jeremiel deveni mai blândă.

-Oamenii subestimează importanța unui loc la care să se poată întoarce. Un fel de sanctuar. Și o familie pe care să te poți baza.

-Ce știi tu? spuse Cassie. Tu ești înger.

-Și îngerii au familii.

-Credeam că îngerii au fost creați de Dumnezeu.

-Nu te-ai întrebat niciodată de ce cartea Genezei se referă la Dumnezeu folosind cuvântul „noi”?

-Ăă... nu? Nu m-am gândit nici măcar o secundă la asta.

-Cu toții am fost creați de zeități care au tot încercat să îmbunătățească munca celor dinainte, explică Jeremiel. Toți colaborând cu evoluția naturală, continuă el cu un zâmbet răbdător, de parcă vorbea cu o școlăriță. Deci, da, cu toții am fost creați de un zeu, și da, cu toții am fost creați ca urmare a evoluției naturale. Dar... și eu am o mamă și un tată, la fel ca tine. Și frați. Mulți frați.

-E și familia ta la fel de dată peste cap ca a mea? întrebă Cassie.

Expresia lui Jeremiel era melancolică.

-Nu, răspunse acesta. Dar avem și noi zile în care mi-ar plăcea să îi strâng de gât.

Exact ca tine.

-Eu nu am niciun frate, zise Cassie.

-Ba da, ai.

-Sunt singură la părinți, insistă fata.

-Ești singurul copil al mamei tale, clarifică Jeremiel, iar zâmbetul îi dispăru. Dar ai trei frați și o soră din partea tatălui.

-Tata are mai mulți copii?

Jeremiel îi întinse mâna plin de compasiune; sau cel puțin cu atât de multă compasiune câtă putea demonstra un înger de doi metri îmbrăcat Goth.

-Vino. Am sentimentul că ceea ce trebuie să vezi aici e în cealaltă cameră.

Cassie îi strânse mâna, remarcând din nou acele furnicături plăcute. Nu era prima dată când avea acest gen de senzații, dar nu le asociase niciodată unei persoane reale. Se întreba dacă aceasta era cu adevărat prima dată când Jeremiel apăruse prin preajmă. Sau poate că vreun alt înger trecuse prin cameră și ea îl simțise?

Jeremiel o conduse în bucătărie. La fel ca sufrageria, și această încăpere era mai mică decât își amintea fata, și mult mai ponosită, având dulapuri de un maro închis și un blat de bucătărie portocaliu, care contrasta puternic cu cârpa și prosoapele de bucătărie albastre ale mamei sale.

Mama ei stătea la masă și vorbea la telefon, sprijinindu-și capul în mâini în timp ce privea mormanul de facturi adunat în fața ei.

-Cum se presupune că ar trebui să îi asigur un acoperiș deasupra capului dacă tu nu plătești pensia alimentară?

Cassie nu putea auzi ce spunea interlocutorul, însă având în vedere natura conversației, presupuse că mama sa vorbea cu tatăl.

-Cum adică eu ar trebui să o cresc pentru că am o slujbă? De ce nu îți faci și tu rost de una?

Urmară mai multe alte sunete înfundate pe care Cassie nu le putea distinge.

-Nu îmi pasă dacă judecătorul a stabilit că trebuie să îi plătești pensie alimentară iubitei tale întâi, strigă mama ei în telefon. Erai căsătorit cu mine când ai lăsat-o însărcinată. Ar trebui să îmi plătești mie întâi! Nu unei parașute care a ajuns înaintea mea la tribunal!

Furia latentă pe care o simțea față de mama ei pentru că îi alungase tatăl se izbea acum de oroarea de a descoperi că ceea ce Jeremiel tocmai îi spusese era adevărat. Atunci când crescuse, mama începuse să facă aluzii cu privire la faptul că tatălui ei îi plăcuse să se joace cu femeile, însă niciodată nu îi dezvăluisese motivul real al despărțirii- că el o înșelase cu altcineva. Din câte știa fata, mama sa pur și simplu o ținuse departe de tată și aceasta era situația.

Cassie se întoarse către Jeremiel:

-Spune-mi că nu e adevărat.

Jeremiel nu privi către ea, ci către mama ei. Avea o expresie sumbră. Cassie își dădu seama că îngerul încă o ținea de mână, iar strânsoarea lui era atât de puternică încât îi provoca durere; sau cel puțin i-ar fi provocat dacă nu ar fi fost deja moartă.

-Ascultă, urlă mama ei în telefon. Nu poți pur și simplu să apari în Ajunul Crăciunului, să-ți iei copilul la o plimbare și la o masă, iar apoi să o arunci până data viitoare când mama ta vrea să-și expună nepoții la întruniri de familie! Dacă nu ai de gând să o susții, nu o mai vezi!

Cassie auzi cum tatăl său trânti receptorul, chiar dacă era de partea cealaltă a telefonului.

-Alo? Alo?

Mama ei apăsă butonul telefonului. Trânti apoi la rândul său receptorul și își îngropă fața în mâini, începând să plângă. Jeremiel păși în spatele ei și se întinse pentru a lua facturile.

-Vezi? spuse Cassie cu o voce slabă. Am avut dreptate. Ea l-a alungat.

-Chiar crezi că a făcut-o?

Jeremiel îi întinse facturile și așteaptă până când fata le luă.

-Ce vrei să fac cu astea?

-Citește-le.

Cassie privi îndelung către mama ei, care plângea, și apoi aruncă o privire la facturi. În bani actuali, erau mai puțini decât ar fi fost în prezent, dar printre ele se afla și carnetul de cecuri al mamei sale. Pe roșu, ca întotdeauna.

-Nu s-a descurcat niciodată cu banii, zise fata.

Jeremiel își înclină capul către facturi.

-Ăla e fluturașul ei de salariu?

Cassie îl examinează:

-Da.

-Câte ore a lucrat săptămâna trecută?

Cassie identifică numărul:

-Șaizeci și șapte.

-Și cât câștigă pe oră?

Cassie găsi și acest număr:

-5,70 de dolari.

-Adică aproape la fel ca tine acum? întrebă Jeremiel.

Cassie își dădu seama ce încerca să spună și contră:

-E diferit.

-Cum e diferit?

-Eu nu am un copil de crescut, răspunse fata. Dacă aș avea, aș căuta un loc de

muncă mai bun.

-Unde?

Da. Unde? Câte aplicații trimisese în alte locuri, doar ca să afle că nu ofereau decât joburi part-time?

-Cine are grijă de micuța Cassie cât mama ta e la serviciu? insistă Jeremiel.

-Bona.

-Și cine plătește bona?

Cassie putea simți lațul proverbial strângându-i-se în jurul gâtului. Jeremiel nu îi așteptă răspunsul, însă, ci se aplecă pentru a șopti ceva în urechea mamei ei. Aceasta ridică privirea de parcă l-ar fi auzit, iar apoi merse direct către dormitor și se târî sub pat.

-Ce face? întrebă Cassie.

-Privește.

Mama sa scoase o cutie veche și căută prin ea. Erau lucruri de demult, lucruri care îi aparținuseră atunci când fusese mică. Cassie își putea aminti ziua în care bunica ei trimisese o mașină cu toate aceste cutii, alături de un bilet în care îi spunea mamei sale că o dezmoșteneau. În final, femeia găsi ceea ce căuta și o scoase la suprafață. O păpușă ponosită, care probabil că fusese a ei în copilărie. O sărută pe frunte, o împachetă în cutia de pantofi de alături și adăugă și un schimb de haine pentru păpuși lângă ea.

-Nu-mi amintesc să fi primit păpușa aia de Crăciun, zise Cassie.

-Nu? întrebă Jeremiel.

Mama sa păși în afara dormitorului, care, la fel ca toate celelalte încăperi din casă, era mult mai mic și avea un aspect mult mai vechi decât se prezenta în amintirea idealizată a fetei. Dintr-o dată...

-Ah, da. Îmi amintesc păpușa aia.

Jeremiel dădu nonșalant din umeri, dar Cassie putea să jure că ascundea urma unui zâmbet scurt.

-L-ai modificat, nu-i așa?

-Timpul nu e ceea ce cred oamenii că este.

-Mi-ai modificat trecutul.

-Doar am șoptit o soluție pentru o problemă, replică îngerul. Mama ta a făcut asta. Nu eu.

-Ce problemă?

-Motivul pentru care se tot certa cu tatăl tău, de fapt.

-Că nu avea bani să plătească facturile?

-Că nu avea bani să îți cumpere ție cadouri de Crăciun, spuse Jeremiel, arătând către hol. Asta e ceea ce își amintește mama ta cel mai mult în legătură cu acest Crăciun. Nu că tatăl tău a încetat să mai vină, nici că ați pierdut casa din cauza ipotecii câteva luni mai târziu și ați rămas fără locuință. Ci că acesta a fost Crăciunul în care ea a eșuat ca mamă a ta.

-Chiar a eșuat ca mamă, răspunse Cassie.

-Serios?

Cassie privi către hol:

-Tata nu a venit, insistă ea. Și nu am avut niciun cadou sub brad a doua azi. Doar pe mama, care tot bodogănea că e vina tatei.

-Și într-adevăr era vina lui.

Cassie se uită în altă parte. Jeremiel îi întinse mâna.

-Vino, spuse el. Mai e ceva ce trebuie să vezi.

Capitolul Șase

De această dată, Cassie nu se mai sperie atunci când Jeremiel o smulse spre acel spațiu de mijloc în care se simțea de parcă era în cadere liberă. Se așteptase ca îngerul să o ducă să își vadă tatăl, dar, în schimb, era luna august și se afla de această dată înghesuită pe locul din spate al mașinii lui Mauricio. Cassie cea încă în viață și Mauricio erau pe locurile din față, prinși într-o discuție aprinsă despre posibilitatea ca fata să plece la facultate.

Jeremiel stătea afară, în dreptul ferestrei, și privea în interior. Cassie se îndoia că ar fi încăput, chiar dacă ar fi încercat. Se întrebă cât de mare era diametrul aripilor lui.

-De ce suntem aici? întrebă ea.

-Tu să-mi spui.

Tânăra se privi certându-se cu iubitul ei- corecție, fostul ei iubit, un nenorocit care juca pe două fronturi. Faptul că acum știa exact ce idiot era nu ajuta prea mult în a îndulci durerea pe care o resimțea uitându-se la acest băiat cu trăsături deosebit de frumoase și întrebându-se, ca de fiecare dată de când erau împreună, ce făcuse pentru a merita un asemenea iubit arătos.

Îngerul cu aripi întunecate, care era chiar mai arătos și devenea treptat povara existenței ei, o împunse în dreptul umărului.

-Fii atentă, copilă, îi zise el. Nu am toată noaptea la dispoziție.

Cassie își recompuse expresia feței, formând-o pe cea pe care o folosea cel mai adesea pentru a-și bate joc de vreun client pe la spate, când nimeni nu era atent. Era expresia care îl făcea întotdeauna pe Ezra să râdă. Jeremiel arătă însă către cuplul care se certa în față.

Cassie cea în viață încerca să își facă iubitul să înțeleagă.

-Dar bunica mi-a spus că pot să locuiesc cu ea și să merg la U-Mass Amherst pentru cursurile de la seral, zicea ea. Ai mașină. Poți să vii să mă vizitezi la fiecare sfârșit de săptămână.

-Deci mă părăsești pentru o amărâtă de școală?

În timp ce vorbea, Mauricio își accentua cuvintele prin gestică, un obicei pe care Cassie cea în viață îl adorase dintotdeauna. Cassie cea moartă remarcă însă cât de intimidant părea ca un bărbat atât de masiv precum Mauricio să îi înfigă în repetate rânduri degetul în piept.

-Nu te părăsesc, replică fata în viață. Doar... Habar n-am, nu vreau să rămân prinsă aici toată viața.

-Dar credeam că mă iubești, scumpo, se încruntă Mauricio. De ce vrei să pleci și să mă lași în urmă? E cumva fiindcă mama ta zice că nu-s destul de bun pentru că-s brazilian?

-Nu îmi pasă ce spune mama, răspuse Cassie cea în viață. Chiar te iubesc, dar vreau să fac ceva cu viața mea, nu să ajung o bătrână plină de amărăciune, ca mama.

Fata în viață se aplecă spre Mauricio și îi mângâie obrazul, având privirea cuprinsă de vinovăție. Fata moartă observă însă repeziciunea exagerată cu care Mauricio dădea din sprâncene, asemenea unei fete care încerca să manipuleze.

-M-ai implorat să iau Corolla asta, insistă Mauricio, iar acum îmi zici că nici măcar n-o să stai pe-aici ca să mă ajuți s-o plătesc?

Cassie cea moartă simți că amețește, de parcă întreaga lume se învârtea, iar ea era pe cale de a fi atrasă într-un fel de scurgere uriașă de la vreo cadă.

-Nu așa îmi amintesc eu cearta asta, spuse ea privind cu răutate către Jeremiel. Ai schimbat și asta?

-Nu încă, răspuse îngerul. Poate că ar trebui să fii atentă la lucrul pe care ai venit să îl vezi.

-Eu am venit să îl văd? Nu am cerut să fiu aici!

-Hei, zise Jeremiel ridicând mâinile în semn de apărare. Eu doar te-am adus unde aveai nevoie să simți că s-a încheiat povestea. Ține de tine să îți dai seama ce te supără așa de tare în momentul ăsta.

Cassie cea moartă se concentrează din nou asupra discuției.

-E mașina ta, spuse Cassie cea vie. Eu doar ți-am zis să o cumperi când ai spus că Toyota Corolla a fost dintotdeauna mașina visurilor tale.

-Nu asta ai spus, târfă!

Mauricio o înșfăcă pe fata vie, strângând-o de fularul negru și lung pe care îl purta înfășurat în jurul gâtului în locul gulerului.

-Ai spus că întotdeauna ai visat să te dai mare în fața prietenășilor tăi Goth, cu mămici și tătici bogați; trimiși la facultate cu bilet întreg. Așa că am cumpărat-o. Am cumpărat mașina ca tu să le poți arăta că ești în stare să reușești și fără treaba asta cu facultatea a fetelor bogate.

Cassie cea moartă înghiți în sec în același timp cu versiunea sa vie. Da. Chiar spusese ceva de genul acela.

-Îmi pare rău, zise fata vie.

Cea moartă privi către îngerul care aștepta în afara mașinii, cu brațele încrucișate în dreptul pieptului musculos, părând plictisit.

-Chiar am spus asta.

Ochii violet-albaștri nepământeni îi sfredeliră pe ai ei, gri, de parcă ar fi putut să vadă drept prin ea.

-I-ai spus și că o să plătești mașina?

-Ăă...nu, răspunse Cassie. Cel puțin... nu sunt foarte sigură.

-De asta nu ai mers la facultate când mama tatălui tău ți-a zis că poți locui cu ea?

Cassie cea moartă privi spre locurile din față, unde Mauricio juca aceeași carte a vinovăției pe care Cassie cea vie și-o amintea atât de bine; cartea care o făcuse să îi promită că îi va da o treime din salariul ei săptămânal pentru a-l ajuta să plătească mașina pe care „i-o datora”.

Ce putea spune? Că Mauricio părusese o varianta mai bună decât ideea de a-și asuma un risc și de a locui cu mama tatălui ei la momentul respectiv? Bunica sa se comportase ciudat de fiecare dată când o vizitase- iar ocaziile fuseseră puține-

și nu făcuse altceva decât să o vorbească de rău pe mama ei.

-Adică la fel cum o tratezi și tu pe mama ta acum? comentă Jeremiel din spatele fetei. Ce s-a întâmplat cu „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca bine să-ți fie și mulți ani să trăiești pe pământ”?

-Parcă Biblia era o prostie.

-Cele Zece Porunci sunt reale.

Jeremiel își ridică unul dintre picioarele musculoase și îl sprijini de anvelopa mașinii lui Mauricio.

-Altădată erau douăzeci, nu zece, continuă el. Zece reguli de bază ca să trăiți în armonie și voi tot o dați în bară...

-Taci! mârâi Cassie către el. Vreau să aud asta.

Da. Acesta era momentul care îi rămăsese înfierat în minte, momentul în care Mauricio își declarase dragostea. De această dată, însă, Cassie cea vie fu cea care îi spuse lui Mauricio că îl iubea și îi jură că avea să îi fie întotdeauna alături, oricând ar fi avut nevoie de ea. Nu Mauricio ei, după cum părea să își amintească.

-Ai schimbat și asta? îl întrebă pe Jeremiel.

-Nu.

-Dar îmi amintesc foarte bine...

-În câte luni a zis fata cealaltă că era însărcinată? o întrerupse îngerul.

-Cinci.

-Iar momentul ăsta s-a întâmplat în...

-August, răspuse Cassie. Chiar în perioada în care el... ăă...

Fata își acoperi ochii cu mâinile, căci nu își dorea să fie obligată să își privească versiunea vie dându-și jos blugii pentru ca Mauricio să se poată culca cu ea chiar pe scaunul din față al noii lui mașini second-hand, marca Toyota. El se cățăra pe

deasupra schimbătorului de viteze din mijloc și trase de mânerul care ajusta scaunul. Acesta se aplecă spre spate, astfel încât chipul lui Cassie cea vie era acum chiar în fața lui Cassie cea moartă.

-Auzi, nu te supăra?!... se răsti Cassie la Jeremiel.

-Hei... sunt de ceva timp prin lumea asta, îi răspunse îngerul cu o figură amuzată. Crede-mă, am văzut tot ce se putea vedea.

-Ei bine, nu ai văzut tot ce se putea vedea la mine! replică ea și înșfăcă resturile sandvișului ei McDougle, aruncându-l drept în fața lui Jeremiel.

Acesta se răsuci pe călcâie, privind în direcția opusă. Tot ce mai putea Cassie să vadă în acel moment era împreunarea aripilor sale mov-negre. Penele lui strălucitoare și negre o tentau. Orice era mai bine decât să se privească pe sine însăși renunțând la propria virginitate pentru un bărbat despre care știa acum că nu o iubise niciodată.

Jeremiel își încordă aripile dincolo de raza ei de acțiune, fără a se întoarce pentru a o privi.

-Aveam o înțelegere, îți amintești?

-Parcă te uitai în altă parte.

-Încă pot să îți citesc gândurile.

-Ah...

Cassie își înfipse degetele în urechi pentru a nu auzi cum Mauricio grohăia asemenea unui porc. În timp ce Cassie cea vie și Mauricio „o făceau”, telefonul lui se aprinse, fiind pe modul silențios. Cassie cea moartă se întinse dincolo de spatele încordat al băiatului și înșfăcă telefonul, nerăbdătoare să se distragă de la priveliștea neîngrădită a feselor lui musculoase. Rămase cu gura căscată când citi mesajul:

„Hei, iubitoare, îmi pare rău. Am împrumutat bani de la fratele meu ca să te ajut să-ți plătești chiria. Vii să stai cu mine mai târziu, cum ai promis? Cu drag...”

Melita”

Melita? Deci acesta era numele celeilalte femei?

-Idiot afurisit, în stare doar de mințit și de înșelat! strigă Cassie.

În afara mașinii, Jeremiel începu să râdă. Acest lucru nu făcu decât să o înfurie și mai tare pe fată.

-Să înțeleg că ai primit ce îți trebuia? întrebă el.

-El... el... mă juca pe degete și mă înșela în tot acest timp.

Se lansă asupra nenorocitului care își tot făcea de cap cu versiunea ei vie, dar își scrâșni dinții frustrată în momentul în care mâinile ei îi trecură de-a dreptul prin spate. Încercă să îl lovească, însă nu ajută la nimic, pentru că el nu putea să o simtă.

Cassie cea vie strigă și începu să verse lacrimi de fericire.

Cassie cea moartă voia să îl ucidă.

Cassie cea vie își strânse hainele la piept și se ridică.

-Chiar mă iubești? întrebă ea.

-Nu! țipă tânăra moartă. Nu trebuia să o fi spus tu prima, idioato!

-Da, iubito, sigur că da, minți Mauricio printre dinți.

Cassie aruncă telefonul mobil spre el. Rată ținta, iar acesta se rostogoli pe bord până căzu în poala fetei încă în viață. Ea îl ridică.

-Uită-te la el, proasto! țipă Cassie cea moartă către versiunea ei vie. Uită-te să vezi de la cine e! Vezi numele? Melita! Ăla e numele iubitei lui însărcinate!

-Dă-mi ăla, spuse Mauricio, zâmbindu-i ademenitor tinerei.

Aceasta îi întinse telefonul fără ca măcar să arunce vreo privire la ecran.

Mauricio se uită la el și rânji, după care îl aruncă într-un sertar de la ușa mașinii, unde Cassie cea vie nu avea nicio șansă să îl mai vadă.

-Ahhh! exclamă Cassie cea moartă, lovind cu putere în spătarul scaunului lui Mauricio. Ce om de rahat!

-Ai ceva ce ți-ai dori să îți șoptești? o întrebă Jeremiel din afara mașinii. Până la urmă, tocmai te-ai sinucis din cauza tipului ăstuia.

Vocea îngerului se auzea înfundat.

-De ce te uiți în partea cealaltă? zise fata.

-Pentru că mi-ai spus să mă întorc și să nu mă uit cum te faci de râs, mânjindu-te cu lepra asta înșelătoare...

-O!

Cassie privi către varianta ei vie, care tocmai își trăsesese din nou blugii din dreptul gleznelor. De ce își amintea acest moment drept unul atât de romantic, când tot ceea ce făcuseră fusese să se frece unul de celălalt ca niște câini în călduri, pe scaunul din față al mașinii? Era amuzant cum o fărâmbă de adevăr așeza totul într-o perspectivă deloc atractivă.

-Arăt decent, spuse Cassie. Poți să te întorci acum.

Jeremiel se răsuci pentru a o privi. Fata se aștepta ca acesta să își bată joc de ea, dar el revenise la aceeași expresie de nedescifrat, pe care suspecta că o folosea ori de câte ori voia să ascundă ceea ce simțea pentru că nu știa ce să spună.

-În caz că ai uitat, nimeni nu mă poate auzi, rosti Cassie, arătând către versiunea ei în viață. Sunt moartă. Cum îmi spun ceva ce nu vreau să aud?

-Pur și simplu îi șoptești în ureche.

-Tocmai am aruncat cu telefonul în ea și am urlat adevărul, răspunse fata. Sunt moartă. Nu mă poate auzi.

-De câte ori ți-au zis prietenii tăi că tipul ăsta e un jucător?

Obrajii lui Cassie căpătară o nuanță de roșu aprins.

-De multe ori. Dar nu am...

...vrut să îi crezi, continuă Jeremiel. Pentru că îți plăcea să fii îndrăgostită de el. Sau, mai precis, iubeai modul în care te simțeai când ieșeai cu el în public și toate celelalte fete se holbau la prietenul tău, dorind să fie în locul tău.

Ochii lui Cassie se umplură de lacrimi.

-Ți-a mai zis cineva vreodată că ești un nenorocit?

Jeremiel rânji într-un mod despre care Cassie știa că, dacă nu ar fi fost pregătită să îl linșeze în acel moment, ar fi topit-o cu siguranță pe picioare. Era bine că îngerul nu se mai afla în mașină, lângă ea. Dacă ar fi pus mâna pe el, putea să jure că i-ar fi smuls penele ca unei găini!

Deci? Ce putea să își șoptească sie însăși pentru ca ea, vechea ea, versiunea aceea care încă era în viață, să fie mai atentă la semnalele că Mauricio nu făcea decât să o înșele?

-Ce i-ai spus mamei mele ca să o convingi să îmi dăruiască vechea ei păpușă?

Acum avea două amintiri ale aceluiasi moment: variant în care mama ei se îmbătase și fusese prea mahmură în dimineața de Crăciun pentru a se da jos din pot, dar și varianta în care femeia se purtase de parcă a face vechea păpușă cadou reprezenta un soi de rit de trecere, nu o scuză pentru faptul că nu își permitea niciun alt dar.

-Mama ta chiar a vrut să îți dea un cadou, spuse Jeremiel cu blândețe. Tot ce am făcut a fost să îi șoptesc că a-ți dăruia ceva ce ea însăși adora e mai bine decât nimic.

Cassie suspină.

-Dar eu ce pot să îmi spun? Mie, cea care tocmai a auzit cele două cuvinte pe care și-a dorit întotdeauna să le audă? Că Mauricio mă minte?

-Doar tu știi ce te-ar putea determina să asculți.

Jeremiel se îndepărtă puțin pentru a-i oferi ceva intimitate. Nu mai era decât ea. Ea însăși. Și nenorocitul de fost iubit care, chiar și în acel moment, avea putere absolută asupra inimii ei.

Cassie își așeză mâna pe umărul versiunii sale vii.

-Ascultă, își șopti sie însăși. Știu că nu îți dorești decât să fii iubită. Dar Mauricio... el mai are o grămadă de fete care îl așteaptă cuminiți în urmă. Deschide ochii! Nu îți mai acoperi urechile și încetează să pretinzi că nu vezi adevărul din fața ta.

Cassie cea vie se răsuci către Cassie cea moartă și o privi drept în ochi de parcă, poate pentru numai o secundă, o auzise.

-Hei, iubito, zise Mauricio. Tre' să te las la mașină. Mama tocmai mi-a trimis mesaj să-mi spună că frate-miu s-a bătut cu cineva. Tre' să îl scot din belele, dacă înțelegi ce vreau să zic.

Cassie cea vie se întoarse către Mauricio cu o privire plină de încredere.

-Bine, spuse ea. Mă suni mai târziu?

-Sigur, iubito, răspunse tânărul. Noi doi avem toată viața înaintea noastră... știi tu, adăugă el făcându-i cu ochiul.

-Ah! Cassie cea moartă o pocni pe varianta ei vie drept în tâmplă. Nu ai ascultat deloc ce ți-am zis?!

Cassie cea în viață se cutremură.

-E totul în regulă, iubito? întrebă Mauricio.

-Da, răspunse fata. Doar un fior.

Tânărul porni mașina și o băgă în viteză. Apoi plecă, lăsând-o pe Cassie cea moartă în urmă, în locul în care cu câteva secunde în urmă fusese parcat vehiculul. Jeremiel păși către ea și îi întinse o mână pentru a o ajuta să se ridice.

-Nu a schimbat lucrurile cu nimic, zise fata.

-Dacă ar fi așa ușor, nu ar mai exista nicio problemă în întreg universul, nu-i așa? îi răspunse îngerul.

-Dar tu cum faci? Cum ne spui nouă, oamenilor, să ne trezim și să ne vedem de capuccino când tot ce vrem, de fapt, e să bâjbâim prin jur?

Jeremiel afișă din nou aceeași expresie indescifrabilă. Cea care transmitea că nu avea niciun răspuns pentru întrebare.

-Cum spuneam... nu e problema mea. Eu sunt aici doar ca să fac curat în urma prizonierilor care scapă din Gehenna... ăă... din iad. Dacă se întâmplă ca un înger să ajute un om, atunci... știi și eu? E pură coincidență.

Cassie privi îndelung către acest înger care nu ezitase nicio secundă să îi demonstreze că nu îi plăcea deloc să fie împovărat de ea. Iar ea, care nu fusese nevoită să se ocupe decât de sine însăși, putea înțelege exact de ce.

-Jeremiel, rosti Cassie. Încă nu văd nicio lumină. Iar sunetul acela... devine din ce în ce mai puternic. Ce înseamnă toate astea?

-Înseamnă că nu avem prea mult timp la dispoziție, răspunse acesta. Închide ochii, copilă. Călătoria asta o să fie ceva mai urâtă decât celelalte două.

Cu o străfulgerare de lumină, Jeremiel o trase către acel loc care exista la mijloc.

Capitolul Șapte

De această dată, nu numai că o ținu de mână, ci o strânse la piept cu atâta putere încât, dacă ar mai fi fost încă vie, ar fi sufocat-o. Zgomotul acela asemănător unui urlet se amplifică până când Cassie se simți de parcă fiecare centimetru de piele ce rămăsese neprotejat de Jeremiel era străpuns de fragmente reci de gheață. Sentimentul se risipi, însă, la fel de rapid pe cât începuse. Îngerul îi dădu drumul din strânsoare și se îndepărtă la câțiva pași distanță, astfel că fața lui Cassie nu se mai odihnea la adăpostul pectoralilor masivi ai lui Jeremiel.

Fata respiră adânc, căutând aerul curat chiar dacă, teoretic, nu mai avea nevoie de el. Se întorsese la ea acasă. Casa ei din prezent. Acea garsonieră odioasă de la parter, singura pe care mama sa și-o putea permite; și de asemenea cea în care puteai auzi întotdeauna familia de deasupra mergând prin casă și certându-se.

Mama lui Cassie stătea pe podea, înfodolită într-o pătură caldă, având o sticlă de whiskey Jack Daniels cu gheață într-o mână și un foarfece în cealaltă. Fredona greșit un colind de Crăciun în timp ce tăia bucăți de hârtie verde, decorată cu reni, pentru a împacheta un borcan de prăjituri în formă de om de zăpadă. Întreaga locuință mirosea a prăjituri- probabil cu scorțișoară, judecând după aromă- iar în dreptul femeii stătea o farfurie plină de firmituri de fursecuri.

-Măcar e fericită, zise Cassie. Având în vedere modul în care vorbea când i-am închis telefonul în nas, aproape că mă așteptam să o găsesc în baie, tăindu-și venele.

-Asta e ceea ce ai fi făcut tu? Întrebă Jeremiel, purtând aceeași expresie indescifrabilă pe care o afișa ori de câte ori nu voia să își dezvăluie adevăratele sentimente.

-Nu e treaba ta!

Cassie aruncă o privire către propriile încheieturi, ascunse sub un șir de șase brățări împletite ale prieteniei. Dacă Jeremiel nu era îngerul ei păzitor, atunci de unde știa că fata obișnuia să se taie de fiecare dată când lumea din jur devenea prea greu de suportat?

Mama sa fredona „Moș Crăciun cu plete dalbe” în timp ce înfășura hârtia de cadou în jurul borcanului de ceramică; apoi, scrisese cu markerul direct pe ambalaj, cu litere tremurânde „C-A-S-S-I-E”. Fără îndoială că recipientul era plin cu prăjituri.

-Asta e tot ce primesc anul ăsta? întrebă fata.

Jeremiel o privi dezaprobat:

-Tocmai ți-a folosit ultimul dolar pentru a-și repara mașina. Ce ai vrea să facă? Să redirectioneze factura către cardul ei de credit?

-Nu are credit, răspunse Cassie. Banca i-a revocat toate cardurile pentru că nu a putut plăti.

Jeremiel ridică o sprânceană către ea.

-Fie, zise fata. Cel puțin e fericită. Cred că e mai bine decât dacă s-ar îmbăta criță.

Mama sa se ridică și își înfășură pătura mai strâns în jurul trupului. Cassie detestase întotdeauna faptul că nu puteau plăti căldura, așa că erau nevoite să îndure frigul din casă pe tot parcursul iernii. Mergea acasă la prietenii ei ori de câte ori putea; sau cel puțin asta făcuse, până când toți plecaseră pe rând la facultate și o lăsaseră să putrezească în Cape Cod pe durata iernii, când nu venea niciun turist și locurile de muncă erau chiar mai puține decât în restul anului.

Mama lui Cassie apucă mătura și se învârti de câteva ori cu ea de parcă ar fi fost partenerul său de dans, în timp ce aduna resturile de hârtie și firimiturile de prăjitură rămase după micul experiment al împachetării. Afară se puteau întrezări luminile albastre și roșii ale girofarului care se apropia. Cassie simți un nod în stomac.

-Treci mai departe, se rugă ea. Te rog să treci mai departe... nu am mai văzut-o atât de fericită de foarte mult timp.

Luminile se apropiară.

-Nu îi lăsa să îi distrugă seara! îl imploră fata pe Jeremiel. I-am zis că nu o să ajung acasă până mâine. Să îi spună atunci. După ce deschide cadoul pe care i l-am lăsat sub brad.

Girofarul se opri în fața casei. Zbârnâitul slab al stației radio a polițiștilor se putea auzi chiar și prin portiera închisă. Mama lui Cassie continua să măture, fără să observe persoanele care înaintau pe alee. Cassie se întoarse către Jeremiel

cu o privire rugătoare.

-Nu îi spune! zise ea trăgându-l de braț pe înger. Te rog nu îi lăsa să îi spună!

-Are dreptul să știe că fiica ei e moartă, răspunse Jeremiel cu blândețe. Ce te așteptai să se întâmple când ai hotărât să intri cu mașina în copac?

-Nu am vrut să se întâmple asta, șopti Cassie.

-Ba da.

Ochii lui Jeremiel căpătară o nuanță violentă, un amestec de negru, albastru și violet, asemenea aripilor lui. Era o culoare care exprima lipsa oricărei empatii.

-Ai visat la momentul ăsta de sute de ori. Acum ai șansa de a vedea dacă este exact așa cum ți-ai dorit întotdeauna.

Cassie alergă înspre ușă și se aruncă în fața ei, încercând să oprească ceea ce era pe punctul de a se întâmpla.

-Mamă, nu!

Mama sa păși drept prin ea și deschise ușa zâmbitoare.

-Cu ce vă pot ajuta? îi întrebă pe cei doi ofițeri.

-Sunteți mama Cassandrei Baruch? întrebă polițistul mai scund.

-Da?...

Zâmbetul femeii îi îngheță pe buze.

-A avut loc un accident, continuă ofițerul mai înalt. Fiica dumneavoastră...

-Cassie e bine? întrebă mama, apucând mâna polițistului scund.

-Ne pare foarte rău, doamnă, răspunse acesta. Nu purta centura de siguranță.

-Trebuie să fie o greșală, zise femeia. Cassie poartă mereu centura. Am bătut-o la cap cu asta de când era mică.

-A murit pe loc, doamnă, rosti cu blândețe ofițerul mai înalt. Suntem siguri că nu a suferit.

„Ei, nu serios?!” gândi Cassie către sine însăși. „Nici nu-mi amintesc să mă fi lovit de volan.”

-Nu se poate să fie ea! insistă mama fetei. Cassie a spus că o să doarmă la iubitul ei în noaptea asta.

Fata își ridică privirea și observă că Jeremiel adoptase din nou expresia pe care o folosea pentru a-și ascunde gândurile. Aripile îi tresăriră, însă, în momentul în care polițiștii o ajutară pe mama fetei să se așeze pe canapea și o întrebară dacă exista cineva pe care ar fi putut suna.

Nimeni. Nu exista nimeni pe care mama ei să poată suna. Familia le renegase atunci când femeia se căsătorise cu tatăl lui Cassie, iar copila nu primise nici măcar vreo felicitare de Crăciun de la ei de când avea cinci ani.

-Nu ai de gând să spui nimic ca să o consolezi? întrebă Cassie privindu-l acuzator pe Jeremiel.

-Nu e treaba mea, răspunse el cu asprime.

Obrazul i se crispă. Ochii întunecați nu purtau nicio urmă de înțelegere față de fată.

-M-ai adus aici doar ca să mă faci să mă simt vinovată, zise ea.

-Tu ai ales locul, copilă. Eu doar te-am ajutat să ajungi.

-Nu, nu l-am ales! protestă Cassie, agitând un deget către chipul lui Jeremiel.

Mama fetei începu să jelească. Jeremiel își umflă aripile și se răsuci către Cassie cu o privire furioasă.

-Ai visat sau nu ai visat la cât de tare ar fi ca toată lumea să îți plângă moartea, chiar înainte de a-ți îndrepta mașina către copacul acela?

Gura lui Cassie se deschise și apoi se închise la loc. Nu era sigură dacă ar fi trebuit să recunoască sau să nege acest lucru.

-Parcă spuneai că nu mă vegheai!

-Nu o făceam! spuse Jeremiel cu aceeași privire răutăcioasă, în timp ce își lovea tâmpla cu degetul arătător. Pot să îți citesc gândurile, ai uitat? continuă el, arătând apoi către mama fetei. Și pot să citesc și gândurile ei, chiar acum!

Penele i se răscoliră de parcă ar fi fost străbătute de o durere cruntă. Avea acea înfățișare pe care ar fi avut-o orice ființă umană obligată să privească pe altcineva în timp ce i se puneau copci sau să asculte unghiile cuiva scrâșnind pe tablă.

-P-păi... nu mi-o imaginam pe ea, se apără Cassie. Îmi imaginam prietenii mei.

-Deci e în regulă să le faci asta prietenilor tăi?

Cassie se gândi la cei care o lăsaseră în urmă. Se concentrase mai mult asupra faptului că aceștia s-ar fi întors de la facultate pentru a o vedea zăcând în coșciug și s-ar fi simțit vinovați pentru că o abandonaseră, însă nu își imaginase și cât de dureros ar fi fost pentru ei să afle că ea a murit. Și Mauricio. Cel mai mult își dorea ca el să se simtă vinovat pentru că îi făcuse asta. Ochii îi fură inundați de lacrimi:

-Nu am vrut să se întâmple asta.

-Ba da, ai vrut.

Jeremiel îi întinse o mână, însă în continuare nu avea nicio urmă de căldură în privire:

-Haide, zise el. Am suportat destul aici.

-Unde mă duci?

-Oriunde ai nevoie ca să scap odată de tine.

Cu o smucitură deloc delicată, o trase înapoi către acel loc aflat la mijloc.

Capitolul Opt

Teama îi străpunse întreg trupul în timp ce se lăsa trasă de Jeremiel prin Nimic. Îngerul nu o mai proteja așa cum o făcuse înainte, făcându-i tranziția mai ușoară. Sunetul teribil care o bântuia căpătase tonalitatea unui urlet colectiv, urlet al animalelor înfometate în gerul iernii. Cassie strigă numele îngerului, însă în lipsa aerului nimic nu o putea ajuta să își materializeze cuvintele.

La fel de repede pe cât pătrunseseră în acea dimensiune, Jeremiel o smuci către cealaltă parte, într-o încăpere pe care fata o cunoștea prea bine.

-De ce nu m-ai apărat? protestă Cassie.

Expresia lui Jeremiel era distantă.

-Pentru că dacă nu dispari, spațiul ăla va deveni casa ta pe veci.

Un freamăt înspăimântat străbătu trupul lui Cassie chiar dacă, teoretic, nu mai putea simți frigul.

-Deci chiar sunt condamnată la a rămâne în iad pentru că m-am sinucis? șopti ea.

Obrazul lui Jeremiel tresări, însă furia datorită căreia ochii lui căpătaseră o nuanță întunecată, aproape neagră, se disipă și fu înlocuită de dezgust.

-Acela e doar Nimicul, copile, răspunse el. Locul în care ajungi dacă nu ai nicăieri altundeva să mergi. Ai încredere în mine- Gehenna... ăă... adică Iadul e mult mai rău.

Cassie se cutremură. Nu era sigură dacă ceea ce aflase era un lucru bun sau rău. Rău. Cu siguranță era rău. Încă putea simți senzația ciudată de a avea întreg corpul străpuns de sunetul îngrozitor care vibrase în interiorul său.

-Jeremiel? spuse fata cu o voce slabă. Încă nu văd nicio lumină.

-Nu mă surprinde, răspunse el arătând către apartamentul în care tocmai ajunseseră. Încă sunt lucruri pe care insiști să le vezi.

Se aflau în apartamentul lui Mauricio și, judecând după gemetele și respirațiile sacadate care se auzeau din dormitor, Cassie putu să își imagineze perfect ce făceau el și iubita lui.

-Nu vreau să văd asta!

Jeremiel ridică din umeri indiferent. Se aruncă apoi pe un scaun de bucătărie în același mod în care s-ar fi cufundat orice tip în fotoliul preferat pentru o seară de fotbal și bere. Își așază neglijent aripile mov-negre pe spătar în timp ce se întindea și își trânti cizmele de piele neagră pe scaunul din față. Rânjind malițios, apucă niște chipsuri dintr-o pungă aflată pe masa de alături.

-Ăsta e trecutul sau prezentul? întrebă Cassie.

-Prezentul.

Jeremiel își îndesa chipsurile în gură, mestecând atât de tare încât Cassie era de-a dreptul surprinsă că cei din camera alăturată nu îl puteau auzi ronțâind de partea cealaltă a ușii. Totuși, având în vedere agitația activității din dormitor, era evident că o bombă atomică ar fi putut cădea în acel moment și ei nu ar fi observat.

-Ah, iubito, ah, iubito, ahhhh! urlă Mauricio.

-Oooohhhh!!! strigă și Melita.

Cassie își acoperi urechile.

Jeremiel îi zâmbi răutăcios. Un fir rebel i se ridicase când străbătuseră lumea din mijloc. Se înălța din dreptul tâmplei asemenea cornului unei mici capre. Alături de sprâncenele arcuite, această trăsătură îi conferea îngerului îmbrăcat în piele neagră înfățișarea unui demon cu aripi purpurii.

-Ți-a mai spus cineva vreodată că ești un mare nenorocit? întrebă Cassie.

-Tutocmai spus aștta, mormăi Jeremiel cu gura plină de chipsuri. De ciiincizeci de ori până'acum.

Firimiturile i se rostogoleau din gură pe tricoul negru mulat, rămânând suspendate în dreptul pectoralilor care tresăreau asemenea unui cal pe pista de curse în timp ce Jeremiel se întindea după pungă să mai ia câteva chipsuri.

-O, iubito, ooh! gemu Mauricio din camera alăturată.

Cassie privea atent îngerul extrem de chipeș care stătea întins pe scaunul de bucătărie al lui Mauricio asemenea unei pantere care atârna în copac, admirându-i, pe rând, aripile mov-negre și modul în care i se întrezăreau coapsele musculoase prin blugii mulați, de piele neagră.

-Ah, Mauricio!

-Oh, iubito!!

Cassie își linse degetele.

-Ți-e foame șșaucevva? mormăi Jeremiel întinzându-i punga cu chipsuri. Judecând după licărirea răutăcioasă din ochii lui, era evident că știa foarte bine ce efect avea asupra ei și făcea toate astea în mod deliberat, pentru a o distra de la ceea ce se întâmpla în încăperea alăturată.

-Sau ceva, răspunse Cassie și înșfăcă punga, îndesând un chips în gură.

Avea gust de...

-La naiba! Nu pot să simt niciun gust!

-Ești moartă, zise Jeremiel. La ce te așteptai?

-Nu se presupunea că atunci când ajungi în Rai poți să te răsfeți cu lapte și miere?

-Atunci pune mâna și dă-ți seama mai repede de ce ești aici, ca să poți să mergi spre lumină și să nu te mai ții după aripile mele, replică îngerul.

Cassie scoase limba la el. Jeremiel rânji.

Mauricio gemu prelung, satisfăcut, mult mai puternic decât o făcuse atunci când se culcase cu Cassie pe bancheta din față a mașinii.

O lovitură puternică în ușa de la intrare o făcu pe Cassie să tresară.

-Fir-ar să fie! exclamă ea răsucindu-se și observă pentru prima dată lumina albastră a girofarului care tocmai se oprise în dreptul locuinței.

Bătaia din ușă se auzi de această dată și mai tare.

-Vin, vin, strigă Mauricio din dormitor.

Apăru deodată cu picioarele goale, înfășurându-și halatul negru și gros de velur în jurul taliei. În spatele lui venea Melita, care purta un halat alb, pufos, ce părea a fi fost furat din vreo stațiune de fițe. Mauricio deschise ușa pentru a le răspunde celor doi polițiști care așteptau afară.

-Vă pot ajuta cu ceva, domnilor? întrebă el.

Cassie recunoscuse cei doi ofițeri care fuseseră mai devreme și la mama ei.

-Putem intra? zise polițistul mai înalt.

-Aveți mandat de percheziție?

Cei doi polițiști își aruncară priviri unul altuia.

-Cunoașteți o anume Cassandra Baruch? întrebă ofițerul mai scund.

-Nu, minți Mauricio.

Cassie rămase cu gura căscată. Și, după cum observă imediat, la fel rămase și Melita.

-Mama ei a spus că urma să își petreacă noaptea în această locuință, continuă polițistul înalt.

-Nu o cunosc, insistă Mauricio. Și clar nu-i știu nici mama.

Iubita lui îl apucă de braț:

-Dar...

-Nu te amesteca în asta! șuieră Mauricio.

-Sunteți sigur că nu cunoașteți această domnișoară? insistă ofițerul înalt, arătându-i o bucată de hârtie.

Melita păli, însă expresia lui Mauricio nu se schimbă.

-V-am spus că nu o cunosc. Acum, dacă n-aveți și-alte întrebări, văd că

jurisdicția voastră nu-i pe aici, prin urmare vă rog să mă scuzați. Am o companie de care tre' să mă ocup.

-Ce idiot! exclamă Cassie.

Cei doi polițiști se uitară către Melita, care avea halatul de baie așezat în așa fel încât să facă evident faptul că nu purta nimic altceva pe dedesubt, iar apoi de la unul la altul. Schimbul de priviri dintre ei fu grăitor. Ridicând din umeri, ofițerul mai înalt îndesă din nou fotografia în dosar, iar cel mai scund își scoase cartea de vizită și i-o întinse lui Mauricio.

-Dacă vă mai amintiți cumva ceva, vă rog să ne sunați.

-Da, sigur, răspunse Mauricio și le trânti ușa în față, în exact același mod în care i-o trântise și lui Cassie ceva mai devreme în acea seară.

-Cum ai putut...? începu Melita.

-Ss! șuieră iubitul ei, arătând către ușă.

Cei doi așteptară până când polițiștii plecară, după care Melita reveni la a-l iscodi pe Mauricio.

Cassie privi către Jeremiel, care terminase deja toată punga de chipsuri și continua acum cu o cutie de biscuiți. Arăta ca un copil mic într-o cutie cu bile în timp ce își turna sos de brânză pe biscuite și apoi își îndesa un altul în gură.

-Șșcce? mormăi el cu gura plină.

O urmă de sos portocaliu ca ținutele pușcăriașilor americani se întindea în dreptul buzei lui, conferindu-i un aspect cu totul ne-angelic.

Iată, Cassie se afla chia acolo, moartă, cu inima frântă și, desigur, în cazul în care nu era deja destul de clar, moartă, iar îngerul care fusese trimis să o îndrume se îndopa cu snacks-uri cancerigene de parcă se uita la un meci.

-Cum ai putut să minți polițiștii? strigă Melita.

-Fata-i o poveste veche, iubito, răspunse Mauricio. N-am chef de probleme în legătură cu o fată care nu contează.

-Ai văzut măcar poza aia? insistă fata portorică. E moartă!

Jeremiel împrăștie sos pe următorul biscuit. Stropi portocalii țâșniră pretutindeni în timp ce recipientul era golit și dioxidul de carbon împrăștia resturile pe aripile lui negre-purpuri.

-Cum se poate ca ei să nu te vadă mâncându-le toate gustările? se întreabă Cassie.

-Oamenii preferă să li se spună pe nume, răspunse Jeremiel cu gura plină. Nu pe rasă. Să o numești portorică e nepoliticos.

-Nu am numit-o așa, zise fata.

Jeremiel făcu un gest către propria tâmplă. Cassie îl înjură. În spatele ei, Mauricio și portori... fir-ar! Melita continuau să se certe în legătură cu ea.

-Parcă spusesesi că nu ai fost niciodată cu ea, țipa Melita către iubitul ei. Că a venit în seara asta ca să te convingă să ieși cu ea.

-Mda, minți Mauricio. Asta a fost tot, iubito. Nu a însemnat nimic pentru mine. Absolut nimic. N-am chef de probleme. De-aia le-am zis polițiștilor că nu o cunosc.

-Nu pleci din locul ăsta ca să te izbești cu mașina de un copac decât dacă ești absolut distrus! Cum ai putut?!

-Fata asta nu a însemnat nimic pentru mine, iub...

Melita îi dădu o palmă. Mauricio o plesni înapoi. Tare. Femeia îl lovi din nou, însă de această dată pentru a scăpa din calea lui. Mauricio o apucă de gât și o trânti la perete.

-Dacă mă lovești, panaramă ce ești, te lipesc de pământ!

Melita tremura cu ochii plini de teroare.

-N-nu mă lovi, se rugă ea. Te rog. Ai promis că nu o să mă mai lovești.

Cassie se întoarse către Jeremiel, care nu mai părea la fel de nonșalant ca înainte.

-Ajut-o!

Aripile enorme ale îngerului se înfoiară asemenea celor ale unui vultur pregătit să atace, iar mușchii i se încordară într-o mișcare suprimată.

-Deci acum vrei să o ajut?

-E însărcinată!

Cassie privi cu răutate către Jeremiel, care rămânea frustrant de nemișcat. Apoi își îndreptă privirea înapoi spre Mauricio, care încă o strângea de gât pe iubita lui. Îi strânse cordonul de altfel lejer al halatului alb și își îndesă pelvisul în al ei.

-Îți place dur, iubito, zise el. Nu-i așa?

-D-dă-mi drumul, îl imploră Melita.

Cassie se uită din nou la Jeremiel, ai cărui ochi căpătaseră o culoare neagră, furioasă. Îngerul nu se mișca, însă.

-La naiba cu tine! țipă fata la el.

Încercă să apuce un scaun pentru a-l lovi pe Mauricio în cap, însă mâinile sale trecură drept prin lemn.

-Ce se întâmplă cu mine? întrebă ea.

-Te evapori, răspunse Jeremiel. Se întâmplă după o vreme, dacă rămâi captiv la mijloc. În final, vei rămâne inconștientă.

Trupul lui Cassie fu străbătut de teroare.

-Da, îți place dur, continuă Mauricio, desfăcându-și propriul halat.

-Oprește-te, îl rugă Melita. Mauricio, te rog! Sunt însărcinată. O să ne rănești bebelușul.

-Ai senzația că mă doare undeva de chestia pe care o crești în burtă? Am șase dinăștia deja. Și n-am de gând să plătesc încă un cec cu pensie alimentară pentru o mamă cu copil din flori.

Cassie se răsuci și țipă la Jeremiel:

-Dacă nu faci ceva, o să fac eu!

-Nu am voie să intervin, răspunse îngerul, cu toate că întreaga încordare a corpului său demonstra că voia să intervină.

-Ah! Voi, îngerii, sunteți absolut inutili!

Cassie se îndreaptă către femeia însărcinată și îi șopti în ureche:

-Lovește-l în ouă! Dă-i un genunchi. Cât de tare poți. Apoi, când se apleacă, pocnește-l în ochi. După care pleci și nu te mai întorci niciodată.

Ochii Melitei se măriră, de parcă auzise. Genunchiul i se ridică. Mauricio urlă în momentul în care acest genunchi se izbi de regiunea lui inghinală. Melita se luptă să se elibereze. Cassie o încuraja, însă bărbatul o apucă pe Melita de părul lung și creț.

-Dă-mi drumul!

-Acum o să primești ce meriți!

Mauricio își pregăti pumnul pentru a o lovi peste față.

-Jeremiel! strigă Cassie.

Îngerul se mișcă atât de rapid încât Cassie nu îl văzu atacând. Mauricio strigă de durere în timp ce oasele mâinii sale se rupseră brusc, cu un trosnet puternic.

Melita căscă ochii, dându-și seama că în încăperea se afla un înger enorm, cu aripi negre.

-Fugi! strigă atunci Cassie.

Femeia începu să alerge, avântându-se în zăpada de afară cu picioarele goale, fără a purta altceva pe sub halatul de baie. Jeremiel dădu drumul mâinii lui Mauricio.

-Ce drac...?!

Mauricio căuta înnebunit cu privirea forța ce domnea în cameră, însă nu putea vedea nimic. Cassie îl lovi cu putere în zona sensibilă, cu toate că știa prea bine

că această lovitură a ei nu putea fi simțită. Rămase surprinsă când piciorul îi fu străbătut de o senzație de fermitate la contactul cu trupul lui Mauricio, chiar în dreptul prostatei.

-Au!!! urlă acesta de durere.

Jeremiel o înșfăcă pe Cassie, strângând-o la pieptul său:

-Hai!

Cu o străfulgerare de lumină, pătrunseră din nou în spațiul de mijloc.

Capitolul Nouă

Nimicul nu mai părea la fel de înfricoșător atunci când brațele puternice ale lui Jeremiel erau strânse în jurul ei, alături de aripile negre și moi. Înainte ca fata să apuce să contempleze această realitate, se trezi în fața Agenției Naționale de Locuințe pentru bătrâni. Aerul părea să strălucească sub farmecul numeroaselor luminițe colorate, în timp ce fulgii de zăpadă se așterneau leneși pe pământ. Jeremiel îi dădu drumul.

-Uhuu! exclamă Cassie, încercând să bată palma cu îngerul.

Acesta își încrucișă însă mâinile la piept și se încruntă cu o expresie dezaprobatore.

-Ce? întrebă fata. L-ai pus bine la punct!

-Mda, răspunse Jeremiel cu aceeași privire acră. Și acum m-ai băgat în belele.

-Belele? Cum adică te-am băgat în belele? Ești înger!

-Fata aia m-a văzut!

-Așa, și?

-Nu ți-a trecut niciodată prin cap că poate exista un motiv pentru care oamenii nu văd îngerii plimbându-se prin preajmă?

-Păi... nu?

-Libera alegere, zise Jeremiel. Cel puțin așa îi ziceți voi. Noi îl numim armistițiu. Și asta îi împiedică și pe cei care nu sunt de pe Pământ să vină aici și să vă distrugă viețile.

-Dar Mauricio o bătea.

-Acum cinci minute tu erai cea care voia să o bată.

-Asta a fost înainte să îmi dau seama că e o fată de treabă.

Jeremiel pufni și își strânse aripile în dreptul umerilor pentru a-și acoperi brațele.

-Îți e frig? îl întrebă Cassie surprinsă.

-Mda.

-Credeam că îngerii nu pot simți nimic.

Jeremiel o privi răutăcios.

-Simțim la fel de multe pe câte simțiți și voi. Singura diferență este că de asemenea noi ne putem vindeca mai repede și mai bine decât ființele umane.

-Cum se face că eu nu simt frigul?

-Ești moartă. Poți să îl simți dacă într-adevăr îți dorești, dar nu mai reprezintă un element important în existența ta, așa că pur și simplu îl ignori.

-Pot să simt frigul ori de câte ori trecem prin spațiul din mijloc.

-Asta pentru că Nimicul este o amenințare față de existența ta. Nu ai evolua încă suficient ca să îi poți face față.

Jeremiel privi către clădirea în fața căreia ajunseseră și continuă:

-Apropo de asta... vezi vreo urmă de lumină? Mergeam și eu undeva când te-am auzit strigând după ajutor.

Cassie se uită în jur, cu toate că nu era prea doritoare să meargă spre lumină acum că știa că viața următoare nu avea să fie altceva decât o reeditare deplorabilă a acesteia.

-Luminițele de la instalațiile de Crăciun se pun?

-Nu.

Fata oftă:

-Bine atunci. Cu ce lucru nasol, care ar trebui să îmi frângă inima, ai de gând să mă mai torturezi acum?

-Eu? se miră Jeremiel ridicând una din sprâncenele sale întunecate. Tu ești cea care alege toate locurile astea. Eu nu fac decât să te aduc repede ca să nu te pierzi.

-Nu am ales locul ăsta, răspunse Cassie. Asta e Agenția Națională pentru Locuințe și nu locuiește nimeni pe care să cunosc aici.

-Nimeni?

Fata se gândi preț de câteva clipe:

-E un azil pentru oameni bătrâni și oameni cu handicap. Vin la cafeneaua la care lucrez tot timpul.

-Este cineva aici cu care să fi stabilit vreo legătură emoțională?

Cassie privi în jur. Trecuse cu mașina prin fața clădirii de câteva ori, când scurtase drumul pe strada care lega toate mall-urile, dar nu pășise niciodată înăuntru. Oamenii în vârstă o cam speriau.

-Nimeni, răspunse în final.

-Ei bine, sigur te-ai gândit la locul ăsta pentru vreun motiv, insistă Jeremiel. Care a fost ultimul tău gând înainte să te scot din apartamentul șmecherașului tău?

-Că am fost nebună să mă sinucid pentru ceva ce nici măcar nu conta, zise fata. Pur și simplu...

Acea senzație de vid care o chinuia de când se știa îi amintea că Mauricio nu fusese altceva decât un mod de a se distra; propria ei alternativă pentru sticla de whiskey Jack Daniels care reprezentase tovarășul mamei sale atâta timp.

Se uită îndelung către Agenția Națională de Locuințe, care părea foarte primitoare și strălucitoare pentru un loc pe care ea îl asociase dintotdeauna cu oameni bătrâni ce așteaptă să moară. Tufișurile din curte fuseseră decorate cu instalații de Crăciun, iar parcare fusese dezăpezită, astfel că doar câțiva centimetri de zăpadă mai scârțâiau sub încălțările ei. Modul în care lumina se reflecta în albul omătului era chiar frumos.

-Poate că a fost singura imagine din capul meu a vreunui loc nu prea rău în care să mergi când ești mort?

Un alt fel de frig pusese stăpânire pe trupul său. De ce se sinucisese, de fapt? Mama ei era încă aici, și nimănui altcineva nu îi mai păsa de ea. Ce avea să se

întâmpile cu ea când avea să pășească spre lumină?

O mână caldă îi mângâie energic obrazii.

-Nu face asta, fetițo, zise Jeremiel ștergându-i lacrimile. O să te ducem noi undeva unde chiar vrei să fii.

Ochii lui albaștrii-purpurii împrumutau ceva din nuanțele veșnic schimbătoare ale luminițelor de Crăciun care decorau tufișurile, astfel că aceștia păreau năpădiți de stele. Îngerul îi întinse mâna; furia pe care o afișase mai devreme dispăruse.

-Haide. Să mergem înăuntru ca să ne dăm seama ce ai vrut să vezi aici.

Cassie îl urmă cuminte în interiorul clădirii.

Capitolul Zece

Jeremiel îi ținu ușa de sticlă deschisă, cu toate că cel mai probabil ar fi putut să treacă pur și simplu prin ea. Cassie privi către îngerul care o depășea în înălțime cu mai bine de jumătate de metru, analizând armamentul pe care îl purta, precum și mușchii fermi care se întrezăreau. Modul în care o ținea de mână transmitea un anume fel de dominare, nu sexuală (deși fata se vedea nevoită să recunoască faptul că îngerul arăta într-adevăr din ce în ce mai bine cu fiecare minut care trecea), ci, ei bine... angelică.

Aerul dinăuntru era parfumat de plante perene și scorțișoară, parfum amestecat cu acel miros ciudat care pare întotdeauna să se atașeze de oamenii în vârstă. De când murise, Cassie nu remarcase prea multe arome, cu excepția celei slabe de aer curat care îl înconjură pe Jeremiel. Însă acum, departe de a o îneca așa cum se întâmpla de obicei, „mirosul vârstnicilor” părea să aducă ceva reconfortant cu sine.

Lumina se răsfrângea în strălucirea aripilor lui Jeremiel, evidențiind penajul violet de dedesubt, care îi amintea fetei de acele păsări nord-americane înrudite cu ciorile.

-O cioară? se revoltă Jeremiel ridicând o sprânceană și umflându-și penele, semn că auzise acelui gând. Dintre toate păsările de pe planetă, te-ai gândit să mă compari tocmai cu o cioară?

Cassie roși.

-Mie îmi plac.

-De ce?

-Sunt niște păsări puternice. Și rămân împreună.

Se gândea la cum își asemănase întotdeauna grupul de prieteni cu un stol de păsări; până când fiecare se risipise undeva în vânt.

-Ciorile nu încep să zboare într-un milion de direcții, lăsând vreuna dintre ele în urmă, insistă ea.

-Iar te gândești la tatăl tău?

Cassie se încruntă. Ultimul lucru la care voia să se gândească era tatăl ei, zăcând pe un pat de spital, pe moarte.

-Mi-ar plăcea să încetezi cu asta.

-Cu ce? întrebă îngerul.

-Cititul minții.

-Atunci nu îți mai pune gândurile pe tapet să le audă tot universul.

-Cum se presupune că ar trebui să nu mai gândesc?

-Nu trebuie să nu gândești, zise Jeremiel. Ci doar să îți ții gândurile mai aproape.

Îngerul o trase către zona în care de obicei se lua cina și în care în acel moment un grup de vârstnici organizau un soi de petrecere de Crăciun ad-hoc. Un bărbat slab și cocoșat, care părea să vină din vremuri străvechi, purta un cardigan maro uzat și un papion verde, și cânta colinde de Crăciun la un pian vechi. Degetele lui butucănoase se dovedeau surprinzător de agile în timp ce alunecau pe clapele instrumentului; doar câte o notă atinsă vag greșit întuneca din când în când interpretarea sa pentru melodia „Crăciun Alb”. Adunați în jurul pianului, tot felul de vârstnici cu înfățișări fragile vorbeau sau cântau în cor, iar vocile lor, deși se suprapuneau uneori neplăcut, recompuneau cea mai bună întruchipare a lui Bing Crosby. [4]

Jeremiel păși către o femeie de origine african-americană care stătea singură în colț; ochii ei umezi se concentrau asupra trecutului, în timp ce buzele i se mișcau în tăcere, în acord cu muzica pe care ceilalți o cântau. Îngerul se aplecă și șopti ceva în urechea bătrânei. Aceasta ridică privirea de parcă l-ar fi putut vedea, iar apoi se uită drept în ochii lui Cassie.

Nu, nu la Cassie, de fapt, ci la un bărbat vârstnic ce stătea în colțul opus al încăperii, privindu-și cu atenție mâinile. Femeia se ridică, străbătu camera sprijinindu-se în baston, și se așeză lângă el. Cei doi vorbiră o vreme asemenea unor prieteni, iar expresia aceea tristă și oarecum pierdută pe care cuprinde chipul vârstnicilor pe care copiii uită să îi aducă acasă de Crăciun se risipi.

Jeremiel făcu câțiva pași uriași și reveni în dreptul lui Cassie.

-Ce i-ai zis? întrebă fata.

-Doar i-am arătat că prietenul ei e singur.

Jeremiel zâmbi; nu era acel rânjel indulgent pe care i-l arătase ei atâta timp, ci un zâmbet sincer, dominat de căldură și înțelegere:

-Numele lui este Walter Jameson și îi place de ea de ceva vreme, dar e destul de timid. Numele ei este Alice Washington și a crezut dintotdeauna că domnul e cam snob. Însă i-am clarificat eu situația. Acum, niciunul dintre ei nu trebuie să petreacă seara de Crăciun singur.

Ochii lui căpătară o nuanță atât de profundă de albastru încât se asemănau cu un câmp plin de violete, strălucind în lumina soarelui. Cassie se bucura că nu avea nevoie să respire; chiar dacă purta piele neagră și arme mai potrivite pentru un actor din filmul „Road Warrior” decât pentru un înger în seara de Crăciun, divinitatea pe care o descriau oamenii de fiecare dată când vorbeau despre îngeri radia prin fiecare por al lui Jeremiel, asemenea soarelui iarna.

Fata simți un nod formându-i-se în gât. De ce nu îl putuse întâlni pe Jeremiel înainte să facă idioțenia de a intra cu mașina într-un copac? De ce nu îi șoptise și ei un înger ceva în ureche atunci când chiar ar fi putut schimba ceva?

-Nu putem fi peste tot în același timp, răspunse Jeremiel gândului ei cu o privire plină de compasiune.

Acea privire îi sugera fetei faptul că îngerul avea mult mai mulți ani decât cei treizeci și ceva pe care îi arăta.

-Se presupune că trebuie să vă salvați unul pe altul, nu să ne așteptați pe noi să vă salvăm. Noi nu trebuie să fim aici decât ca să ne asigurăm că nu intervine altcineva.

-Atunci de ce nu mi-a spus și mie cineva că le pasă de mine? plânse Cassie. Toți oamenii cărora ar fi trebuit să le pese de mine fie m-au abandonat, fie s-au lăsat prinși în problemele lor și nici nu au mai observat că eram și eu prin preajmă.

-Dar ți-au spus că le pasă, o contrazise Jeremiel. Ai venit aici ca să cauți una dintre acele persoane.

-Cine?

-Tu să îmi spui mie, răspunse îngerul. Te tot uiți prin cameră. Pe cine te aștepți să găsești aici?

Cassie se gândi o vreme.

-Pe doamna Henderson, cred.

Jeremiel se aplecă spre ea, de parcă ar fi fost cu adevărat interesat de ceea ce fata avea de spus. Chiar și aripile lui se înfoiară spre ea. Penele negre uriașe se curbau de parcă încercau să recompună un amfiteatru.

-Și cine este această doamna Henderson?

Cassie aruncă o privire prin încăpere. Cu toate că doamna Henderson nu se afla în cameră, fata observă că mai mulți rezidenți ai azilului purtau fulare croșetate de mână. Femeia în vârstă care vorbea prietenos cu bărbatul ei „snob” avea un fular roz aprins, care ar fi putut fi chiar perechea celui pe care Cassie îl luase în derâdere mai devreme, la cafenea.

La fel cum Mauricio luase în derâdere fularul de la ea...

-Probabil că acum crezi că sunt o nesimțită, zise fata, știind prea bine că Jeremiel îi putea citi gândurile.

Căldura din privirea lui Jeremiel se disipă, lăsând loc cunoscutei expresii indescifrabile. Da. Într-adevăr citise acel gând despre cât de nepoliticos se purtase Cassie față de doamna Henderson. Fata suspină și își scărpină nasul. Ceva secreții nazale se prinseră de hanoracul negru pe care îl purta și se întinseră între fața și mâna sa asemenea unei ghirlande de Crăciun. Rușinată, Cassie șterse lichidul acela corporal dezgustător de pantaloni.

-Nici măcar nu știu la ce apartament stă, zise ea în final.

-Atunci vom întreba.

-Parcă nu trebuia să fii văzut de oameni.

-Oamenii văd ce se așteaptă să vadă.

Cassie privi cu gura căscată în timp ce Jeremiel pășea hotărât către un bărbat de vârstă mijlocie care părea să se integreze în peisajul acela la fel de bine ca restul rezidenților, cu excepția faptului că purta un mic radio prins de bretelele roșii ale salopetei ce amintea de Moș Crăciun. Îngerul îi adresă o întrebare. Bărbatul răspunse fără să clipească măcar. Apoi, Jeremiel se întoarse către Cassie, ținându-și aripile strânse bine în jurul corpului pentru a nu lovi pe nimeni.

-C-Cum... tocmai te-a văzut! zise fata. Și te luai de mine că te bag în belele?!

Jeremiel își lovi ușor tâmpla și explică:

-E un tric pe care l-am învățat de la mama mea- să mă ascund chiar la vedere, cum s-ar spune. Dar este nevoie de multă concentrare. Am reușit să fac în așa fel încât șmecherașul tău să nu mă vadă, dar mi-am pierdut concentrarea când l-ai atacat și tu, așa că fata m-a văzut în forma mea reală. Cât despre tipul de acolo? El a văzut pur și simplu un om foarte înalt.

-Ah, murmură Cassie.

Asta explica unele discrepanțe din Biblie. Înțelegând acest lucru, fata procesă mai departe și restul cuvintelor lui Jeremiel:

-Vrei să spui că îngerii au mame?

-Sigur că avem, răspunse el. Avem mame și tați la fel ca orice altă creatură. Singura diferență este că noi trăim mai mult decât voi.

-Asta înseamnă că îngerii mor?

Jeremiel privi în altă parte, frecându-și mâinile pe piept în timp ce mintea îi zbura în mod evident în altă parte.

-Putem muri, răspunse în final cu o voce stinsă. Dacă cineva ne rănește suficient de tare.

Apoi, îngerul se răsuci pe călcâie și se îndepărtă, de parcă uitase că fata se află la rândul ei în încăpere. Cassie se grăbi să îl prindă din urmă, întrebându-se dacă nu cumva pașii ei de fantomă puteau fi auziți, având în vedere cât se chinuia să îl ajungă. Sau poate că senzația pe care o resimțea, a picioarelor mișcându-se, era doar o iluzie? Plutea, de fapt, de-a lungul coridorului, asemenea spiritelor din

filmele horror proaste?

-Unde mergem? strigă ea din urma lui Jeremiel în cele din urmă.

-Pe aici, răspunse acesta indicându-i drumul. Managerul clădirii a spus că apartamentul ei e la etajul al doilea.

Urcară treptele, trecând prin dreptul unui grup de bătrâni care se adunaseră pe holul din dreptul locuințelor lor și discutau despre nepoții care aveau să îi ia acasă de Crăciun, și în final se opriră în dreptul penultimei uși de pe culoar. Pe ușă erau lipite fragmente tăiate din felicitări vechi de Crăciun, precum și câteva flori croșetate.

Cassie ezită, nefiind sigură ce ar trebui să facă. Spre deosebire de apartamentul lui Mauricio sau locuința mamei sale, unde se simțise îndreptățită să dea buzna datorită relației pe care o avea cu proprietarii, aici se simțea ca un intrus. Dacă vorbele lui Jeremiel se adevăreau și ea era într-adevăr cea care alegea toate destinațiile acestei aventuri pentru a pune cap la cap ȳtele poveștii, oare ce spera să obțină intrând în apartamentul doamnei Henderson? Un fel de finalitate? Finalitate a ce?

Se pregăti să bată la ușă.

-Nu face asta, o opri Jeremiel. Ar putea să te audă.

-Cam asta e și ideea, zise Cassie.

-Ești moartă. Nu poate să te vadă și, chiar dacă ar putea, ceea ce ar vedea ar ȳntrista-o.

-Nimeni nu i-a spus ȳncă ceva despre moartea mea, insistă Cassie. Dacă pretind că sunt ȳncă în viață, nu ȳși va da seama. Pur și simplu nu trebuie să ȳncerce să mă ȳmbrăȳșeze.

-Ai ȳncredere ȳn mine, spuse Jeremiel ascunzându-se din nou ȳn spatele acelei expresii pe care o aȳșa pentru a nu-și dezvălui adevăratele gȳnduri. Ar fi mai bine dacă nu te-ar vedea.

Cassie ȳși atinse fruntea și ȳși dădu seama pentru prima dată că avea capul spart și nimic nu pȳrea să se mai afle la locul lui. Buzele i se ȳntredeschiseră, formȳnd

un „o” micuț în momentul în care realizează că în tot acest timp se plimbase pretutindeni cu craniul crăpat.

-De ce nu mi-ai spus nimic? întrebă Cassie îngrozită.

Se ținuse atâta vreme după acest înger teribil de arătos, practic salivând după el- cel puțin asta făcuse când nu fusese prea ocupată compătimentându-se pe ea însăși- și lui nu îi trecuse prin minte să îi spună că arăta ca un cadavru din trafic?

Dar chiar era un cadavru din trafic.

-Vino, o îndemnă Jeremiel întinzând mâna. Ești fantomă. Treci prin ușă.

-Dar tu cum treci prin uși? întrebă Cassie.

-Când trăiești atât cât am trăit eu, înveți unele lucruri, răspunse îngerul apăsând cu mâna pe ușă până îi ajunse la cot. Ușa este formată din atomi înconjurați de multe spații goale. Odată ce conștiința evoluează suficient de mult încât să recunoască adevărul, nu mai e decât o chestiune de timp până când înva- Ușa este formată din atomi înconjurați de multe spații goale. Odată ce conștiința evoluează suficient de mult încât să recunoască adevărul, nu mai e decât o chestiune de timp până când învață să îl și manipuleze, continuă el trăgându-și brațul înapoi și înfigându-și degetul într-una dintre florile croșetate. Ca apa care trece prin strecurătoare, încheie în final.

-Dar câți ani ai, de fapt?

-Vreo 2500 de ani pământeni.

Îngerul păși prin ușă înainte ca fata să mai aibă timp să îi mai pună vreo întrebare stupidă, trăgând-o prin straturile de molecule în loc să deschidă pur și simplu.

Cassie clipi, încercând să își acomodeze ochii la lumină slabă de pe partea cealaltă a ușii. În fața ei se întindea o încăpere mică, ce oferea spațiu doar pentru un scaun de tip leagăn așezat în fața unei mese cu televizor- genul acela de televizor vechi, cu un tub mare ieșind prin spate. Fiecare centimetru de perete era împânzit cu fotografii, majoritatea întruchipând un bărbat în vârstă despre care Cassie presupuse că era soțul doamnei Henderson.

Doamna Henderson însăși stătea pe scaunul vechi și înclinat, legănându-se înainte și înapoi în timp ce mâinile umflate, chinuite de artroză, îi alergau încoace și încolo pe o pereche veche de andrele îndoite; își șoptea încet să se grăbească.

-Aproape gata, murmură ea în tandem cu sunetul andrelor care se loveau una de cealaltă. Nu pot să cobor până când nu e gata și acesta.

Jeremiel își strânse aripile și își aplecă ușor capul pentru a nu lovi tavanul mult prea jos. Deși Cassie și mama ei locuiau într-un apartament aflat la subsol, cel puțin camera lor avea o înălțime decentă!

-De ce sunt aici? întrebă fata.

-De ce ești aici? replică Jeremiel cu bicepșii lui fermi încordați și cu o expresie nerăbdătoare, semn că se chinuia să reziste în această încăpere mult prea mică pentru corpul lui mult prea mare.

-Nu știu, răspunse Cassie. Poate că vreau să îi mulțumesc pentru fular?

-Atunci mulțumește-i, sugeră îngerul.

Doamna Henderson încă purta același pulover colorat cu Rudolf de mai devreme, dar își schimbase bocancii cu o pereche de pantofi cu tocuri mai înalte de zece centimetri. Acești pantofi erau cu siguranță extrem de demodați, căci străluceau roșii, etalându-și vârful foarte ascuțit pe care tinerii îl numeau adesea „ucigător de gândaci”, fiind perfect pentru a se strecura prin crăpăturile podelei și a omorî „musafirii”.

Cassie se apropie pentru a analiza ceea ce croșeta femeia- un alt fular? Ața albastru care se răsfira din mâinile lovite de artroză ale doamnei Henderson era cârlionțat însă, nu drept. Femeia trase cu putere de fir, cu o mișcare vizibil antrenată, și continuă să croșeteze. Ața nu provenea, totuși, dintr-un ghem obișnuit, ci dintr-un alt pulover pe care doamna Henderson îl deșira și refăcea.

Cassie se întoarse către Jeremiel.

-De ce își strică puloverul pentru un fular?

-Are o pensie modestă, zise îngerul ridicând din umeri. Îi place să ofere cadouri

celorlalți, așa că reciclează diverse lucruri.

Cassie își atinse gâtul gol, la care ar fi trebuit să se afle acum fularul roz bombon, ca de Barbie, pe care îl primise. Însă gâtul avea să rămâne pentru eternitate gol.

-Ce a rămas din el e acolo, spuse Jeremiel făcându-i semn către un coș așezat lângă scaun.

În el se aflau ghemuri mici care fuseseră transformate din pulovere în fire noi, însă erau încă destul de crețe, la fel ca cel pe care doamna Henderson îl folosea în acel moment. Acest coș era nici mai mult nici mai puțin decât o dovadă a inventivității doamnei Henderson.

Cassie apucă ghemul roz de dimensiunea unei mingi de golf și îl așeză în propriul buzunar. Așa. O amintire. O amintire că, odată, cuiva îi păsase suficient de mult de ea încât să îi croșeteze un fular, iar ea- copilă prostuță- își dădea seama abia după moarte că poate ar fi trebuit să aprecieze gestul mult mai mult.

De ce mama ei nu fusese niciodată la fel de inventivă?

-Nimeni nu a învățat-o să fie, răspunse Jeremiel acestui gând. Bunicii tăi au lăsat-o baltă. A trebuit să se descurce cu puținele instincte de supraviețuire pe care le avea.

-A făcut o treabă îngrozitoare, replică fata cu răutate.

Jeremiel se retrase încă o dată în spatele expresiei indescifrabile.

-Tu ți-ai întâlnit vreodată bunicii?

-Știi foarte bine că da, zise Cassie arătând către propria frunte.

-Nu știi decât lucrurile pe care le gândești. Contrar părerii populare, să știi că avem chestii mai bune de făcut decât să vă urmărim peste tot pe voi, oamenii, ca niște dădace care au grijă de copii mici.

Cassie își țuguie buzele, pregătindu-se să ofere o replică pe măsură. Doamna Henderson se grăbi să se aplece pentru a înșfăca un foarfece mic.

-Perfect! Știam eu că pot să termin înainte de petrecere.

Mâinile îi tremurau în timp ce se străduia să își înfigă degetele tremurânde în găurile foarfecului. Cassie își ținu respirația privind mâinile cuprinse de spasmele bolii Parkinson [5]. Cu o mișcare vioaie, bătrâna tăie firele și apoi se folosi de o andrea incredibil de lungă pentru a așeza capetele răsfirate.

Cassie îngenunche în fața femeii și încercă să se concentreze asupra cuvintelor în același mod în care îl văzuse procedând pe Jeremiel:

-Doamna Henderson, nu am apucat să vă mulțumesc pentru fular, însă apreciez foarte mult că v-ați gândit la mine, mai ales acum că văd cât de mult ați muncit pentru el. Îmi doresc ca dumneavoastră să fi fost bunica mea, nu acea femeie bogată care nu mi-a oferit nici măcar un minut din timpul ei.

Fata atinse unul dintre capetele fularului. Firul o înțepa și era evident ieftin-genul pe care l-ai găsi într-un magazin aș afgan- cusăturile erau destul de butucănoase, însă faptul că era lucrat manual îl făcea mult mai frumos decât orice șal de cașmir care ar fi putut cumpărat din magazinele scumpe.

-Tu ești, Herbert? întrebă doamna Henderson, privind către portretul soțului său. Era și timpul să sosești! Haide. Ceilalți ne așteaptă la parter.

Cassie făcu un pas înapoi. Nu mai era nimeni în încăperea în afară de ea și Jeremiel.

Fredonând o variantă veselă, însă teribil de greșită a colindului „Rocking Around the Christmas Tree”, doamna Henderson se ridică, pășind asemenea unei berze stângace pe tocurile ei roșii de zece centimetri- alias „ucigătoarele de gândaci”. Făcându-și drum spre ușă, femeia îndesă fularul pe care tocmai îl terminase de croșetat într-o sacoșă de cadou albastră care, judecând după cum arăta, fusese oferită deja de multe ori între rezidenții azilului.

-Să mergem să îi dăm domnului Cantos cadoul lui de Crăciun, îi spuse bătrâna soțului său absent. Mi-a fost teamă că va trebui să mă ascund rușinată în vreun colț pentru că nu am reușit să termin toate darurile la timp. Pot să jur că în fiecare an îmi ia din ce în ce mai mult!

Doamna Henderson păși în hol și plecă, lăsându-i pe Cassie și Jeremiel în urmă, în camera ei.

-Bine, acum ce?

-Vezi vreo urmă de lumină, fetițo? Întrebă îngerul.

-Nu, răspunse Cassie.

-Tragi de timp, concluzionă Jeremiel ridicându-și sprâncenele către fată. Nu am toată noaptea la dispoziție.

-Nu e niciun mod prin care m-ai putea... înfige înapoi în corpul meu? Nu mă poți vindeca în vreun fel?

-Nu, replică îngerul scurt. Ne este interzis să ne implicăm.

Cassie oftă. Se îndreptă apoi către fotografii, analizându-le pe cele care o prezentau pe doamna Henderson cu soțul cu care aceasta încă vorbea de parcă ar fi fost în viață, apoi cu un bebeluș, apoi un copil mic, apoi un băiat și în final un adolescent. Fotografiile continuau cu doamna Henderson și soțul ei, însă tânărul nu mai apărea în niciuna.

Cassie se încruntă. Atinse adolescentul cu părul lung care o privea atent dintr-o poză veche, purtând tocă și robă.

-Ce s-a întâmplat cu el? Întrebă fata.

-A fost chemat în armată imediat după liceu, răspunse Jeremiel. În Vietnam. Doamna Henderson ar fi vrut ca el să meargă la facultate, dar băiatul nu era interesant. A reușit să încheie cu bine două tururi, dar apoi a fost împușcat chiar în ultima săptămână pe front, înainte să se poată întoarce acasă.

Cassie atinse din nou fotografia.

-Cum de nu vorbește cu el de parcă ar fi încă aici?

Jeremiel își încrucișă brațele la piept. Expresia îi deveni ostilă, însă Cassie nu credea că era nervos pe ea.

-Sunt unele lucruri pe care voi, oamenii, ar fi mai bine să nu le știți.

Fata se uită adânc în ochii de un albastru intens ai îngerului, însă aceștia

căpătaseră între timp o nuanță întunecată de violet, care se asemăna cu cea a aripilor. Cassie observă încă o dată semnele lăsate de o pereche de gheare, care străbăteau fruntea îngerului și dispăreau apoi sub linia părului. Ce lucruri teribile văzuse, oare, acest înger care își petrecea acum timpul făcându-i ei pe plac?

-Poate că de aceea mă tot bătea la cap să merg la facultate, concluzionează Cassie cu blândețe. Într-un fel sau altul, și-a dat seama că mă zbăteam.

Privirea de o intensitate înfricoșătoare a lui Jeremiel se transformă, iar ochii negri își recăpătară culoarea purpuriu-albăstrie. Cassie simțise ceva modificându-se în momentul în care adusese la lumină orice amintire oribilă pe care îngerul se tot străduia să o reprime; ceva întunecat, care nu fusese în totalitate învins. Poate că Jeremiel avea dreptate. Poate că era mai bine dacă îngerii nu se amestecau în treburile oamenilor.

-Deci acum unde mergem?

-Ce ai nevoie să mai vezi înainte să o tai de aici?

Cuvintele lui Jeremiel sunau dur, însă expresia îi devenise mai blândă. Deja își întinsese mâna pentru a o ajuta pe Cassie să străbată drumul până la următoarea viziune.

-Dacă aș fi domnul Dickens, răspunse fata, aș zice că trebuie să mă duci în viitor, să privesc oamenii certându-se în legătură cu lenjeria mea de pat și apoi arătând fatidic spre un mormânt gol.

-Nu sunt Fantoma Crăciunului Viitor, explică Jeremiel. Și nici Îngerul Morții.

Cu o străfulgerare de lumină, îngerul o trase către următorul loc în care trebuia să ajungă.

Capitolul Unsprezece

Nimicul scârțâia atât de puternic încât Cassie se simțea de parcă avea să o distrugă, deși Jeremiel o strângea la pieptul lui. Fata țipă, însă vidul îi înghiți cuvintele, iar ea se lăsă copleșită de teamă. Era dureros de conștientă de faptul că inima îngerului bătea chiar sub urechea ei, în timp ce în propriul piept nu se mai distingea niciun fel de ritm și niciun fel de mișcare. Jeremiel era încă în viață, iar ea era cât se poate moartă.

Încă țipa atunci când Nimicul îi eliberă din strânsoarea sa către strălucirea soarelui unei zile de vară. Jeremiel o ținu în brațe până când fata se liniști.

-Devine din ce în ce mai rău, spuse ea.

-Conștiința ta se deteriorează, explică Jeremiel încruntându-se. Ai rezistat mai mult decât majoritatea, dar odată ce pleci, ori mergi spre lumină, ori rămâi captivă în întuneric.

Cassie privi în jur, încercând să recunoască împrejurimile. De această dată se aflau în cartierul Fresh Holes, din Hyannis. Erau înconjurați de mai multe blocuri cu duplexuri finanțate de guvern, în care cei săraci locuiau tăcuți, temându-se să iasă din casă pentru a nu deranja traficanții de droguri. Judecând după canicula de afară și după gradul de umiditate, Cassie aprecie că era probabil jumătatea lunii august.

-Ce facem aici?

-Tu să îmi zici. Țasta e exercițiul tău de amânare constantă.

Cassie se încruntă.

-Sună de parcă ai fi nervos pe mine.

-Nervos?

Jeremiel arată către soare:

-În timp ce mă aflu aici ajutându-te pe tine, nu prea mă ocup de ceea ce am fost trimis să fac aici.

-Și ce e acel ceva, mai exact?

-Să analizez.

-Să analizezi ceva?

-Doar... să analizez.

-Ei bine, mă analizezi pe mine, spuse Cassie cu un rânjel timid. Trebuie să conteze la ceva, nu-i așa?

-Nu.

Judecând după expresia lui întunecată, Jeremiel nu se distra deloc. Cumva, Cassie bănuia că „a analiza” însemna ceva mai mult decât a trage cu ochiul pe la ferestre ca un băgăreț angelic.

Fata fusese în acest cartier de câteva ori cu Mauricio, dar toată lumea știa că trebuie să stai departe de zonă. Cape Cod are o criminalitate extrem de scăzută, însă crimele care avuseseră loc în acest cot fragil de nisip care se înălța din ocean asemenea unui braț se întâmplaseră în aceeași regiune- acest cartier.

-Ai mai fost pe aici? o întrebă Jeremiel.

-Doar o dată, cu Mauricio.

-La ce casă ați mers?

Cassie analizează cartierul. Mauricio o adusese la o locuință vopsită în „verde portughez” pentru a-și vizita fratele, dar o lăsase să aștepte în mașină, afară. Casa era în continuare acolo, însă vopseaua se scorojise, iar tufișurile din gardul viu nu mai erau îngrijite atent. Jucăriile unor copii erau împrăștiate pe peluza din față. O cadă pe jumătate îngropată, cu o statuie a lui Iisus în mijloc, care se presupunea a deveni la un moment dat un soi de altar, fusese de multă vreme abandonată.

-Cât de departe în viitor suntem? întrebă Cassie.

-Aproximativ șase ani.

-Cum faci asta? Să mergi spre viitor sau spre trecut?

Jeremiel privi drept prin ea; ochii albaștri străluceau în nuanța ametistului în timp ce el căuta un trecut pe care Cassie nu îl putea întrezări. Simți furnicături în corpul acum gol și expus, însă nu era nimic erotic în acea senzație. Mai resimțise senzația înainte că Jeremiel să o ducă undeva, dar aceasta era prima dată când fusese într-adevăr conștientă de faptul că îngerul făcea ceva.

-Să vezi trecutul e ușor, explică Jeremiel în timp ce ochii strălucitori de ametist își recăpătau obișnuita nuanță întunecată de albastru-purpuriu. Ceea ce tu vezi drept perioade separate din viața ta, spiritul recunoaște drept o serie de lecții, ca o înșiruire a zilelor de școală. Cu cât trăiești mai mult, cu atât devii mai conștient de faptul că în interiorul tău nu reverberează doar ecoul acestei vieți, ci și al multor altora. Acesta e motivul pentru care legi atât de ușor relații cu unele persoane, iar în cazul altora ai nevoie de mai mult timp pentru a le cunoaște.

-Așa a fost cu Mauricio, zise Cassie încet. L-am întâlnit și pur și simplu am simțit că trebuie să fiu cu el.

Jeremiel o privi gânditor. Nu. Dacă într-adevăr trebuia să descrie sentimentul, atunci cuvântul potrivit ar fi „să sufere”.

-Nu trebuie să ai încredere oarbă în acel sentiment, spuse îngerul masându-și pieptul. Uneori, persoanele cu care ți se intersectează drumul din nou și din nou sunt de fapt acelea care te-au rănit în viața trecută. Și dacă nu ai grijă, și această viață îți va aduce exact ce ți-a adus și cealaltă.

Buzele i se coborâră și ochii i se concentrară asupra unui trecut care de această dată nu era al lui Cassie, ci chiar al lui. Fata avu prezența de spirit de a rămâne tăcută și de a-l lăsa pe Jeremiel să contempleze acest trecut care nu presupunea doar nori pufoși și cântece corale, după cum spunea dogma.

-Îngerii trăiesc mai mult de o viață? întrebă ea în cele din urmă. Ca noi, oamenii?

Aripile lui Jeremiel se înfoiară, formând un soi de cușcă de protecție care îi înconjura umerii și reflecta chiar suferința fetei.

-Uită că am întrebat.

De această dată, Cassie era cea care îi întindea mâna lui. Îngerul își strânse brațele ferm la piept, însă gestul nu era unul dezaprobat, ci de protecție.

-Da, răspunse el în final.

-Da, ce? întrebă fata.

-Da, chiar și arhanghelii au mai trăit înainte.

-Arhangheli?

-Îngeri superiori, clarifică Jeremiel. E vorba de ceea ce diferențiază un înger obișnuit, care e la fel de muritor ca tine- chiar dacă trăiește mai mult- de un arhanghel, a cărui conștiință a evoluat suficient încât acesta să se elibereze de repetitivitatea renașterii.

-Tu ce fel de înger ești?

-Contează?

Cassie ridică din umeri:

-Cred că nu. Eram pierdută și tu te-ai oprit să mă ajuți. Asta este tot ce am nevoie să știu.

Jeremiel mormăi în semn de aprobare.

Cei doi înaintară spre casa pe care o vizitase cândva Mauricio. Era evident că decăzuse de când fusese Cassie ultima dată acolo. Era de parcă persoana căreia cândva îi pasase de această locuință hotărâse într-o zi că nu mai voia să se deranjeze să o întrețină. Cam la fel cum Cassie hotărâse să nu se mai epileze pe picioare la câteva săptămâni după ce Mauricio îi dăduse papucii. Adevărul era că întotdeauna o enervase faptul că îi spunea „iubito” și că se purta cu ea de parcă ar fi fost vreo prostănacă, nemaipunând la socoteală și obiceiul de a îi cere bani mereu. Dacă el nu i-ar fi dat papucii, ea s-ar fi convins vreodată să o facă în locul lui?

Fata privi către îngerul înalt de vreo doi metri și ceva, care se înălța maiestuos lângă ea. O singură întrevedere cu el în urmă cu șase zile ar fi fost suficientă pentru a o convinge să se sustragă de la relația cu Mauricio și să abordeze ceva mult mai bun.

Jeremiel rânji cu superioritate. Cassie îi aruncă o privire răutăcioasă.

-Da, da, știu, asta nu-i vreo poveste de dragoste paranormală și nu ai voie să-ți murdărești penele prețioase pierzând timpul cu femei umane.

Rânjetul îngerului se lărgi. Genele lui deosebit de lungi și negre îi umbreau ochii într-un mod despre care, dacă nu ar fi fost așa distant, Cassie ar fi bănuț că însemna că flirta cu ea în derâdere.

-O, mai termină! se răsti ea. Dacă nu, te chelesc ca pe o găină!

Brațele lui Jeremiel se desprinsesă din dreptul pieptului. Râsul care străbătu liniștea avea surprinzătoare atribute muzicale. Încă o dată, Cassie își aminti că această creatura purta în sine o fărâă de divinitate.

-De ce suntem aici, Jeremiel?

-Cred că tocmai ți-ai răspuns la propria întrebare, zise el arătând către casa dărpănată. Știi cine locuiește aici?

-Fratele lui Mauricio?

-Nu, răspunse îngerul. Asta ți-a spus el.

-Atunci cine? Fata portorică? Am crezut că o să se despartă de el, având în vedere cum a fugit după ce te-a văzut pe tine acolo.

-Nu, replică Jeremiel din nou. Implicarea noastră a schimbat cursul poveștii.

-Deci a ieșit și ceva bun din toată povestea asta?

Cassie îl privi în ochi. Dintr-un motiv sau altul, nu părea pe cât de nemulțumit ar fi trebuit să pară dacă, după cum insista, îngerii nu ar fi trebuit să se implice în chestiunile omenești.

-Jucătorii ca Mauricio își găsesc întotdeauna o altă victimă, spuse Jeremiel și privirea i se întunecă. Dacă nu a reușit ce și-a dorit atunci, a trecut pur și simplu mai departe, către o pradă mai ușoară.

Ușa casei decăzute se deschise. O femeie de origine african-americană ieși în prag, însoțită de mai mulți copii a căror piele varia în culoare, de la aproape alb până la negru pur. Vârstele lor erau de asemenea destul de diferite- femeia era

însoțită atât de un bebeluș, cât și de o fată ceva mai mare, ambii negri. Totuși, cel care îi atrase atenția lui Cassie fu un băiețel care stătea la mijloc: nu părea să aibă mai mult de șase ani, iar tenul lui avea o nuanță măslinie. Copilul semăna la perfecție cu Mauricio.

Femeia se așeză pe un scaun vechi de grădină, genul acela cu cordoane încrucișate de nailon, și scoase un telefon mobil în timp ce copiii se jucau. Cassie era uimită de cât de mult îi amintea această doamnă de mama sa, în ciuda culorii pielii.

-Cine este? întrebă ea.

-Mama ta l-a căutat pe Mauricio după înmormântare. A bătut la ușa fiecăruia dintre proprietarii caselor la care angajatorul lui îl trimitea să lucreze în curte, și a spus tuturor că el e responsabil pentru moartea fiicei ei. După ce a reușit să facă în așa fel încât Mauricio să fie concediat, tipul a revenit aici ca să trăiască pe spinarea femeii ăsteia. Ea primește ajutor social și casă din partea guvernului, căci nu sunt căsătoriți și e foarte săracă, iar el are doar de câștigat pentru că singura lui cheltuială este cea pentru mașină.

-Are în continuare aceeași mașină?

Jeremiel arătă către o mașina nou-nouță- o Toyota Camry roșie. Cassie își țuguie buzele într-un mod care exprima severitate. Unde era Mauricio? Putea oare să se facă vizibilă și să îl sperie ca naiba cu capul ei spart și oasele înfundate în craniu? Și dacă putea, nu ar fi fost minunat să îl lovească în zona sensibilă și să îl sterilizeze odată pe acest nenorocit?

O mașină marca Honda Civic destul de uzată se opri în dreptul casei. Vopseaua de pe caroserie se scorojea din cauza ruginii care amenința asemenea unei epidemii toate mașinile din Cape Cod datorită apropierii peninsulei de Oceanul Atlantic. O femeie foarte obosită, care purta o uniformă colorată de asistentă, coborî din mașină. Băiețelul cu ten măsliniu care semăna atât de bine cu Mauricio alergă spre ea și o îmbrățișă.

-Tatăl tău e acasă? întrebă femeia.

Care era numele ei? Cassie scotoci prin minte, încercând să își amintească numele trecut la finalul mesajului din telefonul lui Mauricio. Melita. Numele femeii era Melita.

-E înăuntru.

-Poți să mergi înăuntru și să îl chemi, te rog?

Băiatul făcu întocmai ce fusese rugat.

Femeia african-americană își închise telefonul. Cele două se priviră îndelung una pe cealaltă, cu expresii ostile.

-De ce tot vii p' aici să ceri bani? întrebă proprietara casei. Știi că n-are nimica.

-Dar are un copil pe care trebuie să îl întrețină, zise Melita. Și trebuie să își miște odată fundul și să facă rost de o slujbă.

-Economia e proastă, insistă femeia. Nu-i de lucru pentru ăștia care au pielea maro. Doar pentru albi.

-Nici eu nu sunt albă, replică Melita. Și am o slujbă. Vorbim de Cape Cod în timpul verii, oricine care are un CNP și puls poate să facă rost de un loc de muncă.

-Visezi, oftă mama copiilor. Am încercat deja. Am prea mulți copii ca să plătesc factura de la creșă. Costă mai mult pentru unul singur decât fac eu cu minim pe economie, d'apăi pentru trei. Plus al tău.

Melita îngenunche în dreptul femeii negre. Nu părea nervoasă, în ciuda faptului că proprietara casei se purta nepoliticos. Părea mai curând plină de compasiune.

-Ascultă, Aliyah. Avem un loc disponibil la azil. Ajutor de asistentă. Slujba e plătită cu șaptesprezece dolari pe oră. Tot ce trebuie să faci e să urmezi un curs de șase săptămâni și, în timpul cursului, vei fi plătită cu nouă dolari și cincizeci de cenți pe oră.

-Dar de copiii mei cine-o să aibă grijă? întrebă Aliyah.

-Lasă-l pe el să o facă, replică Melita. Dumnezeu știe că nu-i bun de nimic altceva.

-Nu stă acasă cu copiii, zise Aliyah. Și dacă stă, și-aduce prietenii aici tot timpul și n-are grijă să vadă dacă ies ăștia mici în stradă.

-Atunci de ce mai stai cu el?

-Cine altcineva să mă vrea pe mine? oftă Aliyah. Aș fi singură, ca tine.

Cassie se simțea de parcă cineva tocmai îi înfipse un pumnal în inimă. Nu numai că ar fi putut fi chiar ea în situația aceasta dacă ar fi rămas cu Mauricio, ci conversația la care asista se asemana și în mod straniu cu cea la care asistase între bunica și mama ei, chiar înainte ca aceasta să se sature și să rupă orice legătură cu ele.

Melita o strânse de mână pe femeie, încercând să o liniștească.

-N-am nevoie de un bărbat ca să fiu fericită, zise ea, mișcându-și mâna spre locul în care stăteau ei. Dumnezeu are un plan. În rest, pur și simplu mergi mai departe.

Cassie privi către Jeremiel, a cărui expresia era secretoasă, însă ciudat de vinovată.

-Ai mai verificat-o?

Jeremiel ridică din umeri:

-Poate. Voiam doar să mă asigur că e bine.

-Aveam senzația că nu trebuia să ne lăsați să vă vedem.

-Nu am zis că m-a văzut, replică îngerul. Pur și simplu am... tras cu ochiul. Nu e vina mea că poate să îmi simtă prezența.

-Când?

-Nu e treaba ta.

Cassie își îndreptă din nou privirea către casa în curtea căreia se jucau mai mulți copii, unii ai Aliyahlei, alții ai altcuiva. Oare erau toți ai lui Mauricio?

Mauricio apără în cele din urmă în prag. Era încă foarte chipeș, însă corpul lui nu se mai asemana cu cel ferm al unui peisagist. Acum era mai degrabă moale și deșirat, cam ca al lui Ezra.

Melita se ridică și orice urmă de compasiune se șterse din trăsăturile ei oacheșe. Pășii către Mauricio, cu mâna întinsă înainte de parcă era Fantoma Crăciunului Viitor, care judeca.

-Îmi datorezi \$5,750, bani adunați și din urmă pentru pensia alimentară!

-Așa, și? răspunse Mauricio ridicând din umeri și privind către femeia neagră cu un rânjel. Treci și tu la rând!

-De unde a mai apărut și aia? insistă Melita, arătând spre noua Toyota Camry.

-E finanțată.

-Rata pentru mașina aia ajunge la peste \$500 pe lună! Bani pe care mi i-ai putea da mie! Și Aliyahei. Și tuturor celorlalte femei care se chinuie să îți crească progeniturile fără vreun pic de susținere!

Mauricio se aplecă spre Melita, iar vocea îi coborî până la un mârâit amenințător.

-Cunoaște-ți lungu' nasului, femeie.

Melita îi înfipse un deget în obraz.

-Hai! Pune un deget pe mine și te bag iar la pușcărie!

Mauricio se îndreptă.

-De ce nu îl susții tu cu bani? întrebă el arătând spre propriul fiu. Câștigi mai mult ca mine.

-Asta pentru că eu muncesc!

Băiatul se strecură ușor spre mașina mamei sale și își așează rucsacul înăuntru. Părea speriat.

-Mami?

Melita se întoarse către fiul ei, care era mult prea mic pentru a înțelege de ce părinții lui se certau întotdeauna.

De câte ori ascultase Cassie însăși genul acesta de certuri între mama și tatăl ei?

De câte ori îl ascultase pe tatăl ei dând vina pe mama sa, în condițiile în care ea lucra, iar el părea să fie întotdeauna în căutarea unei alte slujbe? Cât de mult o învinuise și ea însăși pe mama ei pentru că tatăl le părăsise?

-Ia-mă de aici, îi spuse Cassie lui Jeremiel.

-Ai terminat?

-Am văzut tot ce aveam nevoie să văd.

Jeremiel își înfășoie aripile și amândoi fură transportați la mijloc.

Capitolul Doisprezece

După cum se aștepta, Jeremiel o aduse într-un cimitir. Totuși, locul nu era întunecat și înfricoșător, căci soarele strălucea și o pasăre cu aripi roșii își răspândea trilul pretutindeni în timp ce căuta insecte prin fiecare tufiș.

-Asta e partea în care apare Moartea și îmi face semn spre mormântul meu? întrebă Cassie.

Jeremiel mângâie o piatră funerară:

-Poate că ar trebui să citești ce scrie aici întâi.

Cassie se aștepta să își vadă propriul nume însemnat pe granitul gri, însă îl zări, de fapt, pe cel al tatălui său.

-Uită-te la dată, o încurajă Jeremiel.

Cassie îngenunche și atinse pe granitul sculptat.

-A murit a doua zi după ce am murit și eu, șopti ea. Credeam că mai avea o săptămână.

-A rezistat doar pentru că mama ta i-a promis că o să îți spună că e pe moarte, răspunse îngerul. Odată ce a aflat că ai murit, a renunțat și el.

Câteva lacrimi alunecară pe obrazul fetei.

-Eu voiam să merg să îl văd doar ca să îi spun cât de mult îl urăsc.

-Știu.

Cassie își plecă încet capul, plângând. Jeremiel nu o strânse în brațe și nici nu încercă să o consoleze, însă expresia lui nu părea să spună că ar fi condamnat-o. Simpla sa prezență era reconfortantă.

-Nu vreau să îl văd, zise fata. Nu vreau să îl văd niciodată! Niciodată! Niciodată! Nici măcar în rai!

Se aștepta ca Jeremiel să se certe cu ea, să îi țină o predică despre iertare, despre cum nu înțelegea întreaga situație, la fel cum mama tatălui ei o făcuse de fiecare dată când bunica sa suna și inventa scuze despre fiul ei. Era motivul pentru care

renunțase la facultate atunci când avusese ocazia. Spre marea ei surpriză, îngerul nu o condamnă. Îi puse o mână pe umăr, cu căldură și înțelegere, și o lăsă să plângă atât cât simți nevoia.

-După tot ce ai văzut, în continuare refuzi să îl vezi? o întrebă în cele din urmă.

-Da, suspină Cassie, ștergându-și nasul cu mâneca. Nici măcar ca să mă cert cu el.

Expresia lui Jeremiel era în continuare surprinzător de înțelegătoare.

-Atunci asta este alegerea ta, răspunse el. Uneori, singurul lucru pe care îl poți face este să te desprinzi de întreaga poveste și să mergi mai departe.

Cassie ridică privirea spre el și observă, cu toate că ochii îi erau încețoșați de lacrimi, că îngerul purta din nou acea expresie meditativă, parcă bântuită; ochii lui albastru-purpuri erau melancolici, îndreptându-se spre propriul trecut. Era, oare, un arhanghel? Fata bănuia că Jeremiel putea să își exploreze multe dintre viețile trecute. Pe cine lăsase el în urmă, această femeie care îl făcea încă să își maseze pieptul din cauza absenței ei?

Cassie îi întinse mâna.

-Unde e lumina asta spre care se presupune că ar trebui să merg?

Buzele lui Jeremiel se arcuiră într-un zâmbet nostalgic.

-Va veni, răspunse el. Haide. Acesta este un loc frumos. Plimbă-te puțin cu mine, iar apoi ne vom lua la revedere.

Cei doi înaintară printre morminte- unele erau decorate cu steaguri, altele rămăseseră goale, iar câteva, mai norocoase, se iveau îmbrățișate de flori. Se opriră în fața unei a doua pietre funerare. Cassie citi inscripția.

-Este doamna Henderson.

Fata își trecu degetele peste granitul care anunța că bătrâna murise în urmă cu doi ani și se alăturase soțului său, Herbert, fiului lor, Jonathan, și unei a patra persoane, denumite simplu „fetiță născută moartă”.

-Este bine?

-Toți sunt bine când trec înapoi spre Tărâmul Viselor, răspunse Jeremiel. Poate doar puțin enervați pentru că se văd nevoiți să repete aceleași lecții ale vieții din nou și din nou. Doamna Henderson și soțul ei se tot întorc pentru a-și îndruma băiatul.

-Dar fetița? întrebă Cassie.

Jeremiel așează o mână caldă și liniștitoare pe umărul fetei, care resimți același fior electric pe care avea să îl asocieze pentru totdeauna cu prezența lui.

-Va continua să încerce până își va da seama cum să reușească.

Lui Cassie acest răspuns îi păru reconfortant într-un mod straniu. Se ridică, sperând că Jeremiel avea să o ia de mână.

-Sunt pregătită, spuse ea. Du-mă la mormântul meu.

Jeremiel merse alături de ea în liniște. Soarele se reflecta în aripile lui violet-negre, amintindu-i fetei încă o dată de pasărea ei favorită. Îngerul îi aruncă o privire din colțul ochiului, prin genele lungi și negre. Expresia lui nu era deloc reținută. De fapt, părea chiar mândru de ea. În cele din urmă, se opriă în dreptul unei pietre funerare mici și plate- nu cu mult mai reușită decât o simplă placă însemnată cu numele ei și data morții.

-Deci asta este...

-Da, asta este.

-Mă așteptam să fie mai... mare?

Jeremiel ridică din umeri:

-Mormintele costă mulți bani. Asta este tot ce și-a putut permite mama ta.

Cassie privi îndelung către mormânt. În loc să o sperie, își dădu seama că se simțea și față de acesta în același mod în care se simțise față de oricare altul din cimitir. Curioasă, dar atât. Nicio altă emoție. Deja se obișnuise cu gândul că era moartă.

-O să fie în regulă? întrebă ea.

-Cine?

-Mama.

-O voi verifica din când în când, o asigură Jeremiel. Viața merge înainte.

Cassie continuă să privească piatra funerară, atât de plată încât îngrijitorul care tăia iarba ar fi putut trece pe deasupra ei fără să își atingă lama câtuși de puțin. Firele verzi erau însă tăiate cu grijă în jur, de parcă ar fi fost prelucrate cu un foarfece.

-Unde e lumina asta pe care ar trebui să o văd?

Jeremiel făcu un semn către o rablă care tocmai se arăta în cimitir, împrăștiind fum negru pretutindeni și pufnind când șoferul opri. Cassie nu se putu abține să nu zâmbească. Ar fi recunoscut mașina lui Ezra oriunde.

-Cred că mai este un lucru pe care trebuie să îl vezi.

Jeremiel păși în spate, astfel încât să nu mai blocheze drumul dintre cei doi. Ezra coborî din mașină, imposibil de înalt și de slab, cu părul negru pieptănat spre față, astfel încât bretonul aproape că îi acoperea cu totul ochii. Se poticni căutându-și laptopul pe bancheta din spate, iar apoi se îndreptă către Cassie, sau mai bine spus către mormântul ei. Fata se dădu la o parte pentru ca Ezra să nu treacă prin ea.

Băiatul se așeză pe iarbă și își porni laptopul. În timp ce acesta se deschidea, îl așeză lângă el și scoase și un foarfece obișnuit din geantă. Cassie observă că se îngrășase puțin; doar puțin. Suficient încât să nu mai pară așa de slăbănog. Scăpase și de acnee. Tricoul cu trupa emo de altădată făcuse loc unei variante ceva mai respectabile- o bluză marca American Eagle, cea pentru tinerii care iubesc mountain biking-ul și cățărările.

Deci așa avea să arate Ezra în șase ani? Fata se întrebă dacă încă lucra la cafenea. Probabil... Ezra fusese întotdeauna ridicol de loial.

-Ți-am zis că o să mă întorc săptămâna asta, spuse băiatul în timp ce tăia iarba pentru ca numele lui Cassie să nu fie acoperit. Nu am venit eu întotdeauna când

trebuia?

Împrăștie iarba tăiată, asigurându-se că nu rămâneau nicăieri mormane mai mari, iar apoi își trase laptopul în poală. Trilul unei mierle și briza oceanului, întotdeauna prezentă, accentuau sunetul provocat de degetele lui care se loveau de taste. Deschise orice ar fi fost acel lucru pe care venise să i-l arate.

-Vezi? rosti Ezra către mormântul ei. Ți-am spus că într-o zi o să-l fac mare.

Pe ecran se zărea un joc video care prezenta un univers cu zombie post-apocaliptici. Ezra rămase tăcut în timp ce își croia drum prin diferitele niveluri, până când ajunse în punctul în care o fată îmbrăcată în haine Goth decapita o hoardă de zombie cu o sabie. Ezra puse pauză.

-Vezi, continuă el. Ți-am spus că o să îmi iasă. Eu am făcut subprogramul ăsta. Va fi pus la vânzare în toate versiunile pentru X-Box și PlayStation Crăciunul acesta. Vei fi faimoasă, Cassie. Toată lumea va vedea cât de minunată ai fost.

Cassie se uită la ecran. De acolo o privea un avatar electronic destul de bun- ea însăși.

-Aia sunt eu? îl întrebă ea pe Jeremiel.

Îngerul aprobă scurt din cap.

Ezra mângâie piatra simplă de mormânt.

-Mi-ar plăcea să fii aici ca să vezi toate astea, zise el cu ochii plin de lacrimi. Îmi lipsești, Cassie.

Fata îngenunche lângă el, simțind nodul care i se forma în gât.

-Sunt aici, Ezra, spuse cu blândețe. Nu poți să mă vezi?

Ezra ridică privirea, de parcă ar fi putut să îi simtă prezență, dar apoi își șterse lacrimile și se concentră din nou asupra jocului video.

-Mă voi mai întoarce de câteva ori săptămânile viitoare, continuă băiatul mângâind mormântul. Dar apoi trebuie să plec. Compania de jocuri video mi-a oferit un salariu pe care nu îl pot refuza.

Închise laptopul și îl așeză înapoi în geantă. Cassie plânse în timp ce Ezra își așeză din nou mâna pe piatra funerară.

-Oriunde ai fi, Cassie, rosti el, sper că ești fericită. Poate că atunci când va veni și rândul meu să vin acolo îmi vei oferi în sfârșit o șansă?

Își sărută propriile degete, după care le lipi de piatra funerară.

-La revedere, șopti Ezra.

Umerii îi căzură. Își așeză laptopul în geantă, înapoi pe bancheta din spate, porni motorul rablei pe care o conducea și părăsi cimitirul, lăsând în urmă un nor de fum negru. Chiar dacă și-ar fi permis o mașină nouă, Cassie știa foarte bine că Ezra ar fi continuat să o folosească pe aceasta până când nu ar mai fi reușit să o urnească din loc.

Fata se răsuci pentru a privi către Jeremiel.

-Nu am știut niciodată, zise ea.

Singurul răspuns pe care i-l acordă îngerul fu un foșnet slab de aripi. Avea o expresie care exprima milă, însă Cassie nu era întru totul sigură dacă mila îi era adresată ei sau lui Ezra.

-Presupun că e prea târziu ca să mai fac ceva acum, continuă fata, holbându-se îndelung spre zona în care dispăruse mașina lui Ezra. Mi-ar fi plăcut să îl observ pe el, în loc să îmi pierd timpul ținându-mă după un nenorocit ca Mauricio.

-Ai avut exact ceea ce ți-ai dorit tot timpul, explică Jeremiel. Nu ești nici pe departe prima persoană prea oarbă să remarce ceea ce se află chiar în fața ei.

Vocea îngerului era intensă; suna de parcă vorbea din experiență proprie.

-Dar tu ce îți dorești? îl întreabă Cassie.

Jeremiel se retrase din nou în spatele măștii indescifrabile pe care o purta adesea, iar ochii lui deveniră mai mult albaștri decât violet. Totuși, nu părea furios.

-Se presupune că îngerii nu trebuie să aibă dorințe, răspunse calm. Suntem aici pentru a proteja și a sluji.

-Asta nu e tocmai corect.

-Nu, replică el, agitându-și exasperant aripile. Dar până când specia voastră nu evoluează pe măsura speciei noastre, așa trebuie să stea lucrurile.

Cassie nu știa foarte bine la ce se referea Jeremiel, dar observă faptul că acesta își masa din nou pieptul. Deci? Cea care îl rănisese fusese o ființă umană? Judecând după modul în care se comporta îngerul, fata putea intui că rana se vindecase de ceva vreme, însă era de asemenea evident că încă îl mai durea, în același mod în care încheietura pe care ea și-o fracturase cândva o mai chinuia atunci când ploua.

Deodată, își dădu seama că lumina despre care crezuse inițial că era reflexia soarelui în albul pietrei funerare de granit devenise mult mai strălucitoare și avea acum o dimensiune suficient de mare pentru ca o fată de statura ei să o străbată.

-Cred că asta este cursa mea, zise Cassie.

Jeremiel privi către lumină și aprobă din cap.

-Totul va fi bine, fetiço. Doar amintește-ți ceea ce ai învățat pentru a nu repeta aceleași greșeli dureroase din nou.

-Îmi voi aminti.

Își dorea să îl îmbrățișeze, să se arunce în brațele lui și să îl strângă cu toată puterea, pentru că pe el îl cunoștea, iar lumina era mult prea înfricoșătoare. Totuși, el era un înger, iar Cassie avea sentimentul că nu se comporta pe atât de distant sau superior pe cât pretindea că ar trebui să o facă datorită acestui statut. Așadar, fata se mulțumi doar cu a mângâia o pană violet-cenușie, strălucitoare. Era moale, chiar luxuriantă, aproape ca orice altă pană, dacă nu luai în considerare nuanțele și umbrele care se întrezăreau dedesubt. Jeremiel așteptă până când degetele lui Cassie ajunseră la capătul penei înainte de a o smulge din mâna ei.

-Nu îmi atinge aripile, spuse cu blândețe. Nimeni nu are voie să îmi atingă aripile.

Cuvintele lui exprimau o stare pe care expresia melancolică o contraziceau. Fata îi zâmbi indulgent:

-Mulțumesc, Jeremiel!

Îl ținu strâns de mână în timp ce pășea spre lumină, până când doar vârfurile degetelor li se mai împreunau, iar, în final, îi dădu drumul.

Capitolul Treisprezece

Întuneric.

Frig.

În jurul ei răzbătea un sunet teribil, însă nu aducea cu sine același sentiment tulburător pe care îl provocase Nimicul. Luminițe sclipitoare dansau înaintea ochilor ei asemenea unor stele. Se întinse și simți brusc un cerc uriaș și rece înconjurând-o.

Ce Dumnezeu?!

Sunetul deveni din ce în ce mai puternic, mai ascuțit, ca un șuielat. Fața o durea. Apucă volanul și își retrase corpul din dreptul lui. În timp ce făcea acest lucru, sunetul se opri.

Cassie deschise ochii.

În fața ei, ștergătoarele alunecau pe parbriz, ezitau, apoi alunecau din nou pentru a curăța fulgii moi și umezi de zăpadă. Motorul vechii sale mașini Ford Taurus torcea sub picioarele ei, încă pornit, în timp ce la radio răsunau acordurile unei melodii ale trupei Goth BrunuhVille. Ceasul indica ora 7:27. Dacă acesta era Raiul, era evident că arăta teribil de asemănător cu Pământul.

Cassie coborî din mașină, atentă ca de această dată să atingă mânerul. Solid. Se simțea solid sub atingerea ei. Iar ușa scârțâi exact așa cum trebuia să scârțâie, având în vedere cât de veche și lipsită de ulei era. Fata păși afară și examinează pagubele, analizând mașina din față.

Vehiculul lovise copacul, însă înainte de a se izbi de trunchi agățase și un munte de zăpadă, care fusese suficient pentru a îl încetini, însă nu suficient de vechi pentru a se fi transformat într-un perete de gheață. Coliziunea făcuse ca bara din față să se îndoiaie, dar impactul rămăsese destul de slab pentru ca nici măcar capota să nu fie atinsă. Se părea că acest morman de omăt salvase viața fetei.

Cassie se ciupi și își frecă obrajii. Vie. Era încă vie. Își atinse fruntea în locul în care știa că își spărsese capul, iar mâna i se murdări de sânge. Sângera. Chiar sângera. Își înfipse degetele în gură și se bucură de gustul sărat, metalic al sângelui. Nu prea mult, ci doar atât cât să își demonstreze că era încă în viață.

În viață. Era încă în viață!

Se învârti, învăluită de fulgii care cădeau din văzduhul întunecat și care se lăsau luminați sub strălucirea farurilor mașinii. Își aruncă deodată capul pe spate și deschise gura. Un mic cristal alb ateriză pe limba ei, scoase un sunet asemenea unui scârțâit slab, iar apoi își eliberă aroma umedă și dulce. Deși gustul era rece, umed și total inconfortabil, Cassie era fericită că îl putea simți.

-Uuhuuu! strigă fata.

Apoi, urcă din nou în mașină și observă că luminița roșie din colțul telefonului mobil de pe scaunul din dreapta clipoceă. Atinse ecranul pentru a vedea ce apel ratase. Era, de fapt, un mesaj de la Mauricio.

Hei, iubito,

Îmi pare rău că ai aflat în felul ăsta. Acum cinci zile vine Melita la mine și-mi zice că-i gravidă. Sunt destul de sigur că minte, dar aveam nevoie de timp să mă gândesc.

Tocmai am rupt-o cu ea ca să fiu cu TINE. Sună-mă, da?

Te iubesc,

Mauricio

Cassie privi îndelung ecranul telefonului. Exista posibilitatea ca totul să fi fost doar o neînțelegere? Poate că Mauricio într-adevăr nu își dorise să se despartă de ea? Sau poate că da?

Mesajul aștepta, oferindu-i șansa de a alege.

Fata se uită prin parbriz la arborele secular, al cărui trunchi era marcat de alți idioți care derapaseră de pe drum pentru că merseseră mult mai repede decât le permitea șoseaua.

În final, apăsă butonul de Ștergere. Mesajul dispăru. Apoi, fata formă un alt număr. Vocea mamei sale răsună din robot. Niciodată glasul ei nu mai avusese aceeași tonalitate primitoare.

Cassie așteaptă până când auzi acel bip scurt care însemna că era momentul să lase un mesaj.

-Hei, mama? Sunt eu, Cassie. Ascultă, îmi pare rău pentru ce ți-am spus mai devreme. Nu vreau să merg să îl văd pe tata la spital. Nu o să îl iert niciodată pentru că a plecat fără să se mai uite vreo secundă măcar în urmă. Dar știi ce? Chiar vreau să petrec Crăciunul cu tine. Bine? Ajung acasă după miezul nopții. Păstrează-mi niște prăjituri cu scorțișoară!

Închise și formă următorul număr din listă.

-Hei, Ezra, sunt eu.

-Cassie?

-Da, răspunse ea.

-Ce faci, Cassie? E totul în regulă?

Fata respiră adânc.

-Mai ții minte că mi-ai spus mai devreme că pot să ies cu tine și cu prietenii tăi?

Putea să jure că Ezra își ținu respirația în acel moment.

-Da, sigur, răspunse acesta. Suntem cu toții aici.

-Invitația este încă valabilă?

-Da! zise Ezra. Ne-ar plăcea mult să ni te alături. Dacă nu te deranjează să îți petreci timpul cu niște tocilari care joacă Dungeons and Dragons, desigur.

Cassie zâmbi.

-Nu știu regulile jocului.

-Nu e nimic, o liniști băiatul. Te învățăm noi. E foarte distractiv după ce te prinzi

ce trebuie să faci.

-Ne vedem într-o oră, da? Trebuie să mă mai opresc undeva pe drum și apoi vin direct acolo.

-Bine!

Vocea lui Ezra suna delirant de fericită.

Cassie închise din nou telefonul. Aruncă o privire către bancheta din spate, unde se afla sacul de gunoi verde umplut cu cele mai vechi produse de patiserie pe care le putea oferi cafeneaua. După estimările ei, erau suficiente pentru toți rezidenții Azilului de Bătrâni care, dacă viziunea sa fusese corectă, se aflau în jurul pianului cântând colinde de Crăciun într-un mod dureros de afon.

Înșfăcă apoi fularul roz bombon pe care doamna Henderson îl reciclase pentru ea și îl înfășură de trei ori în jurul gâtului- era exact genul de fular care o putea proteja în această iarnă arctică. Gâtul i se încălzi treptat pe măsură ce căldura trupului său era eliberată în îmbrățișarea șalului. Iată! Așa trebuia să se simtă o persoană care era iubită.

Punându-și centura de siguranță, Cassie dădu în marșarier, zgâlțâi mașina de câteva ori pentru a o elibera din mormanul de zăpadă care o salvase, și reveni pe șosea. Când își așeză mâna pe scaunul din dreapta, simți ceva moale mângâindu-i degetele.

Porni lumina din bord pentru a putea analiza pana. Mică și neagră. Căpăta nuanțe albastre, mov și negre în lumină, însă nu era nici pe departe pana imensă pe care Jeremiel o lăsase să o atingă. De fapt, era pana unei atât de familiare, atât de obișnuite ciori. Cassie o apropie de obraz, iar apoi o așeză pe bord, pentru a o putea vedea bine în timp ce conducea. În momentul în care avea să ajungă acasă, avea să o prindă în dream catcher-ul pe care îl ținea deasupra patului.

-Mulțumesc, Jeremiel! șopti Cassie în întuneric.

El nu îi răspunse, dar, de altfel, fata nici nu se aștepta să o facă. La urma urmelor, era un înger, iar îngerilor le era interzis să se amestece în chestiunile muritorilor.

Asta, firește, cu excepția situațiilor în care o făceau...

~ SFÂRȘIT ~

Adevăratul Arhanghel Jeremiel

СВЯТЫЙ АРХАНГЕЛЪ ИЕРЕМІА

Jeremiel (Jerahmeel) este arhanghelul deciziilor din viață, conform tradițiilor est-ortodoxe, grece și ebraice. Numele său înseamnă „cel pe care Dumnezeu îl ajută”. Cu toate că nu este cu adevărat un înger al morții, Jeremiel se arată la momentul trecerii în neființă pentru a ghida spiritele către Viața de Apoi și pentru a le ajuta să își cerceteze din nou viața înainte de a le permite trecerea în Rai.

Dacă parcurgeți o perioadă dificilă, se spune că Jeremiel poate fi invocat în timpul vieții pentru a vă ghida spre o „analiză a sufletului”, pentru a vă ajuta să reexaminați lecțiile primite de-a lungul existenței și să abordați totul cu mai multă claritate. Astfel, veți putea lua decizii mai bune pe viitor.